ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΑΡ. 710
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ 51

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ

Ἀπὸ τὰ παράθυρα οἰκίας ἐν Ἀρτουᾶ, μεταβληθείσης εἰς προμαχῶνα, Γάλλοι στρατιῶται μάχονται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Εἷς στρατιώτης ἐνῷ πρασπαθεῖ νὰ ἀποσύρῃ τραυματισθέντα συνάδελφόν του διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐξακολουθεῖ πυροβολῶν διὰ τῆς ἄλλης, ἐπίσης δὲ καὶ ἄλλος στρατιώτης μαχόμενος. Τοιαῦται πολεμικαὶ σκηναὶ εἶνε συχναὶ εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, ὅπου πολλὰ καὶ διάφορα οἰκοδομήματα ἔχουν μεταβληθῇ καταλλήλως εἰς προμαχῶνας ὑπὸ τῶν Γάλλων, Βέλγων καὶ Ἄγγλων ἰδίως, ἐν μέρει δὲ καὶ ὑπὸ Γερμανῶν. Εἶνε δὲ ἡ εἰκὼν ἐκ φωτογραφίας ληφθείσης ἐπιτοπίως ὑπὸ Ἀμερικανοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐπισκεφθέντος τὸ πεδίον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εἰς τὴν Φλάνδραν.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ. – ΣΥΝΔΡΟΜΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερ. ἐτησ. δρ. 10 ἑξάμ. δρ. 5.—Ἐξωτερ. ἐτησ. φρ. 15 ἑξάμ. φρ. 8.—Ρωσίας ἐτησ. ρούβλ. 6 ἑξάμ. 3.—Ἀμερικῆς ἐτησ. δολλ. 5 ἑξάμ. 2½

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους. Οὐδεμία αἴτησις ἐγγραφῆς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου

Η ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Παρασκευὴ 11 Δεκεμβρίου

Ἀνακούφισιν πραγματικὴν ἐγέννησε μεταξὺ τῶν ἐπιστράτων ἡ ἀναγραφεῖσα εἴδησις ὅτι γίνεται σκέψις νὰ δοθοῦν προσωριναὶ ἄδειαι εἰς τοὺς πρεσβυτέρους ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἀνακούφισις δὲ παρετηρήθη καὶ εἰς τὴν λοιπὴν κοινωνίαν ὄχι μόνον διὰ τὴν εὐκολίαν ἥτις θὰ παρασχεθῇ εἰς τοὺς στρατευομένους ἀλλὰ διότι τὸ μέτρον τοῦτο ἀποκαλύπτει γενικώτερον τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν παρισᾷ ὡς ὀλιγώτερον ἤδη ἐπικίνδυνον καὶ παρουσιάζει τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ πολέμου ὡς ὀλιγώτερον πιθανόν.

Ἀσχέτως πρὸς ταῦτα τὸ μέτρον τῆς μερικῆς ἔστω καὶ προσωρινῆς ἀποστρατεύσεως δὲν δύναται ἢ νὰ κριθῇ ὡς δίκαιον καὶ ἐπιβεβλημένον, διότι δι' αὐτοῦ ἀποδίδονται εἰς τὰς ἐστίας των χρησιμώτατοι διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν οἰκογενειάρχαι καὶ ἀναπαύονται ἐκ τῶν μόχθων τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὅσοι ἐξετέλεσαν τὸ καθῆκον των σπεύσαντες νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κράτους. Διὰ νὰ εἶνε ὅμως τὸ μέτρον καθ' ὁλοκληρίαν δίκαιον θὰ περιλάβῃ, πιστεύομεν, ἐναλλὰξ ὅλους τοὺς ἐπιστράτους, ἀπολαμβάνοντας διαδοχικῶς τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀδείας.

Ἂν δὲν ἀπατώμεθα τοιοῦτο μέτρον ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἐμπολέμους ἤδη στρατούς, ὅπου παρ' ὅλην τὴν ἀνάγκην τῆς πολεμικῆς δράσεως, παρέχεται ἐναλλὰξ ἄδεια πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς διαφόρους κατηγορίας στρατιωτῶν, οἵτινες ἀναλαμβάνοντες ἐκ τῶν κόπων τῆς ἐκστρατείας ἐπιστρέφουν πάλιν εἰς τὰς θέσεις των περισσότερον πρόθυμοι καὶ περισσότερον χρήσιμοι.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ Ἀγγλία ἐγκαθιδρύθη εἰς τὰς Ἰνδίας τῷ 1756 ἐπιβληθέντος τοῦ σὲρ Ροβέρτου Κλίρ εἰς τὸν Σερωτᾶ Δάουλκ.

— Τοῦτο δὲ ἀφοῦ ἐνικήθησαν ὑπ' αὐτοῦ οἱ Γάλλοι παρὰ τὸ Πλὲς καὶ κατελήφθη ἡ περιοχὴ τῆς Καλκούτας.

— Κατ' ἀρχὰς ὅμως αἱ Ἰνδίαι ἦσαν καὶ αὐτοκυβέρνητοι ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρίας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

— Αὐτὴ ἠρίθμει 2,000 μέλη ἐξ ἐμπόρων ἰδίως καὶ βιομηχάνων.

— Τῷ 1877 ὅμως, πρωθυπουργοῦντος ἐν Ἀγγλίᾳ τοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ, ἀνεκηρύχθη ἡ Βασίλισσα Βικτωρία καὶ εἰς Αὐτοκράτειραν τῶν Ἰνδιῶν.

— Αἱ Ἰνδίαι ἔχουν ἔκτασιν ὅσην ὅμοῦ ἡ Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ἰταλία, Ἱσπανία.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Δὲν εἶχα δίκηο λοιπόν, ὅταν σᾶς ἔλεγα, ὅτι δὲν ἔγειναν εἰς τὴν Ἑλλάδα διασκεδαστικώτεραι ἐκλογαί; Ὅσοι δὲν εἴσθε τόσον φανατικοί, ὥστε νὰ διαβάζετε τοῦ ἑνὸς μόνον κόμματος ἐφημερίδας, ὅσοι διαβάζετε μίαν τουλάχιστον ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ μίαν ἀπὸ τὸ ἄλλο, πρέπει νὰ μοῦ τ' ὁμολογήσετε: Διασκεδάζετε ὑπερβολικά, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, μὲ τἀποτελέσματα καὶ μὲ τὰ συμπεράσματα. Διότι ἐγὼ πρόκειται περὶ ἀριθμῶν, ἡ λογικὴ τῶν ὁποίων, —ὅπως ὀρθότατα παρετήρει προχθὲς καὶ ὁ ἀρθογράφος τῆς «Ἑλλάδος»,—εἶνε ἀψευδὴς καὶ ἀκοταμάχητος, οἱ ἀντίπαλοι κατορθώνουν νὰ τοὺς μπεροδεύουν τόσον καλά, ὥστε νὰ σᾶς πείθουν ὅτι καθένας ἔχει τὴν...παμψηφίαν.

Ἂν ἀκούετε τοὺς Βενιζελικούς, τὴν περασμένην Κυριακὴν δὲν ἐψήφισεν οὔτε ἕνας Ἕλλην. Ἂν ἀκούετε πάλιν ὅλους τοὺς ἄλλους *κοινούς*, δὲν ἔμεινεν Ἕλλην ποῦ νὰ μὴ ψηφίσῃ. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ αἱ Εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες γράφουν τὰ ἴδια, καθεμία κατὰ τοὺς πόθους της καὶ τὰ αἰσθήματά της. Οὕτω κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἀντάντ, ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀρνηθεὶς νὰ ψηφίσῃ, ἐξέφρασε τὴν ἐμπιστοσύνην του πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Βενιζέλου. Θέλει τὸν πόλεμον, καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντάντ. Κατὰ τὸς ἐφημερίδας πάλιν τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατορίων, ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ψηφίσας σύσσωμος, ἀπεδοκίμασε περιφανῶς τὴν πολιτικὴν τῆς ἐξόδου καὶ ὑπέδειξεν ὡς θέλησίν του τὴν εὐμενῆ οὐδετερότητα.

Ἔτσι ὡραῖα λοιπὸν ἐμπεροδεύθησαν οἱ ἀριθμοὶ καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ συμπεράσματα τῶν διαφόρων κυρίων ἄρθρων καὶ πλαγιοτίτλων. Δὲν εἶνε βέβαια ἡ δουλειά· μας νὰ εὕρωμεν τὴν ἄκρην, οὔτε νὰ ρίψωμεν τὸ δίκηο εἰς ὁ,τιοιν τὸ ἔχει, οὔτε νὰ ἐξετάσωμεν τί θὰ γίνῃ. Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν δὲν κάμνομεν πολιτικήν. Ὡς ἁπλοῖ μόνον χρονογράφοι, ἠθελήσαμεν νὰ σημειώσωμεν τὸ φαινόμενον. Διότι αἱ ἐκλογαὶ τῆς 6ης Δεκεμβρίου ἀποτελοῦν ἕνα φαινόμενον μοναδικόν, πρωτοφανές, ὄχι μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἴσως δι' ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ συμβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἡ σοφιστεία, ἡ τέχνη τοῦ παριστᾶν τὸ μαῦρο ἄσπρο, εἶνε ἀπαράμιλλος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη, οὐδέποτε ἡ τέχνη αὐτὴ ἐξήρθη εἰς τοιοῦτον ὕψος!

Ξεύρετε τί εἶνε νὰ ἔχετε νὰ κάμετε μὲ ἀριθμούς, τοὺς ὁποίους κανεὶς δὲν ἐπλαστογράφησε, νὰ πρόκειται νὰ βγῇ τὸ συμπέρασμα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων, τῶν ἀψευδῶν αὐτῶν ἀριθμῶν, νὰ ἔχουν ἐκλεχθῇ ἐξ τῶν Ἀττικὴν βουλευταὶ μὲ 17 χιλιάδας ψήφους εἰς τὸ ναί, ἐν καιρῷ γενικῆς ἐπιστρατεύσεως, καὶ νὰ σᾶς λέγουν, νὰ σᾶς ἀποδεικνύουν μαθηματικῶς οἱ Βενιζελικοί, ὅτι ἂν κατήρχοντο εἰς τὸν ἀγῶνα, θὰ ἔβγαζαν ὅλον τὸν συνδυασμὸν μὲ πλειονοψηφίαν δώδεκα χιλιάδων; Καὶ ξεύρετε τί εἶνε, ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους, μὲ τοὺς ἰδίους ἀριθμούς, μὲ τὴν αὐτὴν λογικὴν βάσιν, νὰ σᾶς λέγουν καὶ νὰ σᾶς ἀποδεικνύουν οἱ Κυβερνητικοί, ὅτι ἂν ὑπῆρχαν καὶ βενιζελικοὶ ὑποψήφιοι, δὲν θὰ ἐπέπλεεν οὔτε ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος; Καὶ ἡ ἀρθογραφία, ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν, νὰ στηρίζεται εἰς τέτοια συμπεράσματα; Καὶ νὰ ζητεῖται ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, μία πολιτικὴ κατεύθυνσις ἡ ἕνας προσδιορισμὸς τῆς λαϊκῆς θελήσεως;

Οὐδέποτε ἐσημειώθη παρόμοιον πρᾶγμα εἰς τὴν ὑφήλιον! Εἶνε ἕνα κορύφωμα, ἕνα ρεκόρ, ἕνας ὀρίαμβος, μία ἀποθέωσις. Θριαμβεύει τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ εὔστροφον, τὸ στρεψόδικον, τὸ σοφιστικόν, τὸ ἄφθασον... Μίαν φορὰν, ἀπὸ τὴν σοφιστείαν ἀρχαίαν τῶν Ἀθηνῶν, «ἐξῆλθε φῶς φωτίσαν τὸν κόσμον». Σήμερον, ἀπὸ τὴν σοφιστείαν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξῆλθε σκότος σκοτίζον, καὶ τὴν Ἀντάντ καὶ τὴν Συμμαχίαν. Ἀδιάφορον! ἡ μία σοφιστεία ἀξίζει τὴν ἄλλην. Ἡ ἀρχαία καὶ ἡ νέα δίνουν τὰ χέρια. Καὶ ἀκόμη μίαν φορὰν, τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἀποδεικνύεται ἀγαλλιώντον, αἰώνιον, ἀθάνατον...

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΟΝ

9–11 Δεκεμβρίου 1915

Ἡ ἐπιστράτευσίς μας

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν παρέτεινε τὴν προθεσμίαν διὰ τὴν προσέλευσιν τῶν μὴ προσελθόντων κατὰ τὸν παρελθόντα πόλεμον καὶ τὴν παροῦσαν ἐπιστράτευσιν ἐπιστράτευσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Ἔδωκε δὲ διὰ τοὺς εἰς Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν εὑρισκομένους 50 ἡμερῶν παράτασιν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου, διὰ τοὺς ἄλλους δὲ γενικῶς 2 μηνῶν.

— Οἱ ἐνταῦθα ἀσθενεῖς ὀπλῖται οἱ προορισζόμενοι διὰ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ νοσοκομεῖα, ἀποστέλλονται εἰς ταῦτα πρὸς νοσηλείαν.

— Ἀπεφασίσθη ἡ χορήγησις κανονικῶν ἀδειῶν μέχρις ἑνὸς μηνὸς εἰς τοὺς ἐφέδρους ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας.

— Οὗτοι θὰ δικαιοῦνται νὰ λάβουν ὁλόκληρον τὸν μισθόν των καὶ νὰ φέρουν πολιτικὴν ἐνδυμασίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας.

Ὁ πόλεμος

— Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ἐπιτελείου στρατηγὸς Καστελνὸ ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐπέφερε βελτιώσεις εἰς τὴν ὀχύρωσιν καὶ ἄμυναν τῶν Συμμάχων περὶ αὐτῆς.

— Ὁ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀγγλικὸς στρατὸς ἐνισχύθη σπουδαίως διὰ στρατευμάτων ἐκ Καλλιπόλεως.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, διέτοξε νὰ τοὺς δοθοῦν κύπελλα μὲ οἶνον καὶ τότε εἶπε μὲ ἐπισημότερον τόνον:

— Σᾶς παρουσιάζω, φίλοι μου, τὴν Ὀριάναν, τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου.

Ὅλοι ἐποροσκύνησαν τὴν νέαν ἡγεμονίδα καὶ ἐπένωσαν πρὸς τιμήν της τὰ κύπελλα.

Κατόπιν ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησε τὰς λακωνικὰς συνδιαλέξεις του.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃς Σειράχ;

Ὁ Σειράχ ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ παλατίου, εἶδος σημερινοῦ αὐλάρχου.

Προέβη ὀλίγα βήματα καὶ ἤρχισε ν' ἀναφέρῃ μὲ συντόμους φράσεις ὅσα ἦτο δυνατὸν νὰ λεχθοῦν ἀναγγελλόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρμίνου. Ἡ θέσις τοῦ ἀδικηθέντος συζύγου, τὸν ἠγάγκασε νὰ ὑπομείνῃ καὶ τὴν ἀκρόασιν αὐτήν.

Ὁ Ἀρμίνος εἰσῆλθε καὶ ἐπροσκύνησεν εὐλαβῶς.

Εἰς τὴν μορφὴν του ὁ βασιλεὺς ἐπεριμένε νὰ διακρίνῃ τὰ ἴχνη τῆς μεγάλης θλίψεως διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπημένης του, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς εἶδε μίαν λάμψιν σχεδὸν χαρᾶς, κάτι μεταξὺ φόβου καὶ θριάμβου.

— Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸ ἀτύχημά σου, τοῦ εἶπεν ὅταν ἐπλησίασεν.

— Εὐχαριστῶ τὸν κύριόν μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, οὐδὲ λησμονῶ τὴν μακροθυμίαν του ὅταν μοῦ ἔδωκεν ἄλλοτε τὴν ἄδειαν αὐτοῦ τοῦ γάμου.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἐνθυμιζόμενος ὁ βασιλεύς... Ὑπῆρχαν, μοῦ φαίνεται, τότε δυσκολίαι. Εἶχα ὑποσχεθῆ εἰς ἄλλον... ναὶ τώρα ἐνθυμοῦμαι... Τὸ πένθος αὐτὸ βέβαια σὲ ἔφερεν εἰς τὴν Νινευῆ.

— Καὶ μία ἄλλη ἀνάγκη, κύριέ μου.

— Εἰπέ τηυ, Ἀρμίνε.

— Νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ἐπιείκειάν σου νέαν πάλιν ἄδειαν.

— Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω διὰ νέον γάμον.

— Ἀκριβῶς, κύριέ μου, τοιαύτην ἄδειαν ζητῶ.

— Διὰ γάμον, Ἀρμίνε;

— Διὰ γάμον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, κύπτων τὴν κεφαλήν.

— Ἐνόμιζα ὅτι ἠγάπας τὴν σύζυγόν σου.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ἐνόμιζα, αὐθέντα.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ζητεῖς ἀμέσως γάμον, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶχες εὕρει τὴν διάδοχον πρὶν ἐκείνη ἀποθάνῃ.

— Ὄχι, κύριέ μου. Μετὰ τὸν θάνατόν της μοῦ συνέβη αὐτό.

— Τότε, φαίνεται, ὅτι ἔχασες πρὸ πολλοῦ τὴν γυναῖκά σου.

— Δὲν συνεπληρώθησαν ἀκόμη, κύριέ μου, οὔτε δέκα ἡμέραι.

— Δι' αὐτό, Ἀρμίνε σοῦ λέγω ὅτι τὴν εἶχες εὕρει προτήτερα.

— Ἐπαναλαμβάνω εἰς τὸν αὐθέντην μου, ὅτι εἶχα χάσει πλέον τὴν γυναῖκα, ὅταν εὗρῆκα τὴν νέαν.

— Δὲν σοῦ φαίνεται, Ἀρμίνε, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀσεβές;

— Ἐφοβούμην ὅτι θ' ἀκούσω αὐτὴν τὴν πατρήγησιν, ἀλλὰ δὲν ἔμαθες ἀκόμη ὁ κύριός μου, ὅτι ὁ πτωχός του δοῦλος εἶνε ἕνας ἄθλιος ἐρωτευμένος. Ἀγαπῶ, αὐθέντα, τί πταῖω καὶ ἐγώ;

— Τὸ ν' ἀγαπήσῃς πάλιν δὲν εἶνε παράδοξον. Παράδοξον εἶνε νὰ ἐπιμένῃς ὅτι δὲν ἠγάπας ἀπὸ πρίν.

— Ἠγάπησα τώρα μόνον, κύριέ μου, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ τόσον πολύ, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ κάμω αὐτὴν τὴν ἀκοσμίαν, νὰ γυμφευθῶ, πρὶν λήξῃ τὸ πένθος τῆς συζύγου μου.

— Αὐτὸ εἶνε παραδοξώτερον ἀκόμη. Καλά, τὴν ἀγαπᾷς, ἀλλ' ἠμπορεῖ νὰ περιμένῃ.

— Ὄχι, κύριέ μου, δὲν περιμένει.

— Νὰ τὴν μνηστευθῆς.

— Δὲν θέλει.

— Μὰ ὅπως τὴν παρουσιάζεις, μοῦ φαίνεται ὀλίγον αὐθάδης.

— Πολύ, κύριέ μου.

— Τότε διατί τὴν ζητεῖς;

— Τὴν ἀγαπῶ.

— Σὲ ἐνόμιζα εὐφυέστερον, Ἀρμίνε.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐφανταζόμην, ἀλλὰ δὲν εἶμαι.

— Σύ, εἶσαι ἀρκετὰ εὐφυής, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ γόησσα εἶνε περισσότερον.

— Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς ἀντισταθῇ. Δὲν εἶνε γυναῖκα, κύριέ μου, εἶνε θύελλα.

— Τοιοῦτοιστον σε ἀγαπᾷ, δυστυχισμένε;

— Ἐλπίζω νὰ μὲ ἀγαπήσῃ. Μοῦ τὸ λέγει ἀπὸ τώρα καὶ... κατορθώνει νὰ μὲ πείθῃ.

— Μήπως εἶνε καμμία ἐπικίνδυνος γυναῖκα;

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, κύριέ μου, αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ σύζυγός μου καὶ σοῦ ζητῶ εὐλαβῶς τὴν ἄδειαν.

— Αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες, μὲ κάμνουν νὰ διστάζω.

— Τότε... εἶπεν ὁ Ἀρμίνος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ.

— Ἐννοῶ τὴν θέσιν σου, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεύς... Φαίνεσαι ἐλεεινὰ ἐρωτευμένος, ἀλλ' ὁ ἔρως σου κρύπτει κινδύνους. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σὲ ἀπελπίσω. Θὰ σοῦ δώσω τὴν ἄδειαν μόνον ἀφοῦ τὴν γνωρίσω.

Εἶπε καὶ ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ἀρμίνον, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἔληξε.

Κοὶ ἦτο καιρὸς νὰ λήξῃ, διότι ἡ Ὀριάνα ἀπὸ τῆς προηγουμένης μεσημβρίας, μὲ ὅλας τὰς τιμάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν κατέλυσαν, δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸν βασιλέα καὶ ἐπερίμενε τὸ μήνυμά του.

Πράγματι δὲ μόλις ἐτελείωσαν αἱ ἀσχολίαι του αὐταί, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνθυμήθη τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καλέσῃ πλησίον του τὴν μνηστήν του.

Καὶ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καθ' ἑκάστην.

Συνηντῶντο ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἔτρωγαν μαζὶ καὶ ἀπεχωρίζοντο διὰ νὰ συναντηθοῦν πάλιν τὴν ἑπομένην.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἔρως ἐπροχώρει καὶ ἐπὶ τέλους ὡρίσθη ἡ ἡμέρα τῶν γάμων, τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ἐπεθύμει νὰ ἑορτάσῃ μὲ μεγαλοπρέπειαν διὰ νὰ τιμήσῃ τὴν εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἡ ὁποία τοῦ ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον του τὴν Ὀριάναν.

Ἐκείνη τώρα εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐξοικειοῦται μὲ τὴν θέσιν της καὶ δὲν τὴν ἐτρόμαζε πλέον τὸ ὕψος τῆς θέσεώς της. Ἐννόησεν ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς ἕνα προορισμὸν εἶχε: Ν' ἀρέσκῃ εἰς τὸν βασιλέα καὶ νὰ τοῦ καθιστᾷ γλυκείας τὰς ὥρας τῆς ἀγαπαύσεώς του.

Συγχρόνως δὲ καὶ μίαν ἀνάγκην:

Νὰ ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ὀτιμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν μία ἄλλη γυναῖκα θὰ τὴν ἀγτικαθίστα εἰς τὴν καρδίαν του. Τί ἐσήμαινεν ὅτι θὰ ἦτο οὐέτις του; Μήπως ὁ βασιλεὺς εἶχεν ὀλίγας συζύγους; Αἱ περισσότεραι ὅμως δὲν ἦσαν εἰμὴ κοσμήματα τοῦ γυναικωνίτου του, λησμονημένα ἐκεῖ μέσα, πολλαὶ δὲ ἐξ αὐτῶν εἶχαν τελεῖσε λησμονηθῆ ἀπὸ αὐτόν.

Τὴν στιγμὴν λοιπὸν κατὰ τὴν ὁποίαν μία ἄλλη γυναῖκα θὰ κατωρθώνε νὰ κυριαρχήσῃ τῆς καρδίας τοῦ βασιλέως, ἡ Ὀριάνα θ' ἀπεστέλλετο εἰς τὴν γυναικωνίτιν μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας καὶ θὰ ἐθεωρεῖτο ἐκεῖ διὰ παντός. Δὲν ἔμελλε δὲ διὰ τὴν πλήκτικὴν ζωὴν τοῦ γυναικωνίτου. Τὴν ἔμελλεν ὅτι θὰ ἐστεφεῖτο τοῦ ἀγαπημένου της καὶ ἡ ζωή της θὰ ἐγίνετο μαρτυριὰ χωρὶς αὐτόν.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄδριστοι φόβοι, οἱ μεταβαλλόμενοι συχνὰ εἰς γυκτερινὸς ἀγωνίας, ἦσαν αἱ μόναι σκιαὶ τῆς εὐτυχίας της, ἡ ὁποία κατὰ τὰ λοιπὰ ἦτο ξηλευτή.

Ἡ φθονερὰ ἐν τούτοις μοῖρα, ἡ ὁποία κυνηγᾷ τὴν εὐτυχίαν ὅς ἡ σκιὰ τὸ σῶμα, δὲν ἠθέλησε, γ' ἀφῆσῃ ἀδιατάρακτον τὴν ζωήν της Ὀριάνας καὶ ἐτέκνευσεν εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ὀυαταγὴν ποῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀρμίνον:

Νὰ ὁδηγήσῃ ἐνώπιόν του τὴν Σεμίραμιν διὰ νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισε τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν τρομερὸν ποῦ ἐδημιουργήθη, εὑρῆκεν ἀντιμετώπους δύο φοβερὰς δυνάμεις ποῦ κυριαρχοῦν τοῦ κόσμου τούτου: τὴν τέχνην τῆς ὡραίας γυναικὸς ποῦ δὲν ἀγαπᾷ καὶ τὴν δύναμιν τῆς ὡραίας γυναικὸς ποῦ ἀγαπᾷ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

11 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ὀριάνα ὡδηγήθη ἐνώπιον τοῦ ἑνὸς ἀγκαλίντρου καὶ ἐστάθη ὀρθία, ἐνῷ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἠγοίχθη μία μεγάλη θύρα καὶ ἐνεφανισθῆ ἡ ὡρισμένη ἀκολουθία τῶν αὐλικῶν προπορευόμενοι καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν βασιλέα.

Οἱ αὐλικοὶ παρετάχθησαν εἰς ἀπόστασιν, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς προχωρήσας ἐνηγκαλίσθη τὴν Ὀριάναν, τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἀγακλίντρου, λαμβάνων αὐτὸς θέσιν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Ἤρχισε τότε τὸ γεῦμα, ἐνῷ συγχρόνως ἠνοίχθη ἄλλη θύρα καὶ εἰσῆλθαν γυναῖκες χορευτριαι καὶ ἄλλαι γυναῖκες αὐληταίδες, ἐνῷ παῖδες στεφανωμένοι μὲ κισσοὺς ἢ μὲ φύλλα ἀμπέλου, μετέφεραν τοὺς ἀμφορεῖς πλήρεις οἴνου καὶ ἐγέμιζαν τὰ χρυσᾶ κύπελλα.

Ὁ βασιλεὺς ἀπηύθυνε φράσεις βραχείας πότε εἰς τὴν Ὀριάναν καὶ ἄλλοτε εἰς τοὺς ὀρθίους αὐλικούς.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, διέτοξε νὰ τοὺς δοθοῦν κύπελλα μὲ οἶνον καὶ τότε εἶπε μὲ ἐπισημότερον τόνον:

— Σᾶς παρουσιάζω, φίλοι μου, τὴν Ὀριάναν, τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου.

Ὅλοι ἐποροσκύνησαν τὴν νέαν ἡγεμονίδα καὶ ἐπένωσαν πρὸς τιμήν της τὰ κύπελλα.

Κατόπιν ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησε τὰς λακωνικὰς συνδιαλέξεις του.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃς Σειράχ;

Ὁ Σειράχ ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ παλατίου, εἶδος σημερινοῦ αὐλάρχου.

Προέβη ὀλίγα βήματα καὶ ἤρχισε ν' ἀναφέρῃ μὲ συντόμους φράσεις ὅσα ἦτο δυνατὸν νὰ λεχθοῦν ἀνακοινωθῆ. Μετὰ ὀλίγα ἄλλων εἶπε καὶ τὸ ἑξῆς:

— Ὁ εὐπειθέστατος καὶ ἀφωσιωμένος δοῦλός σου, ὁ ἄρχων Ἀρμίνος, ἐπιστάτης τῶν βασιλικῶν κτημάτων, ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ τὸν δεχθῆς ἰδιαιτέρως.

— Τί τοῦ συμβαίνει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μὲ ἀγαθότητα.

— Δὲν γνωρίζω, κύριέ μου. Τοῦτο μόνον ἠξεύρω, ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν εἰς μίαν μακρυνὴν ἐξοχήν.

— Ἀπέθανε; Τὸν δυστυχῆ Ἀρμίνον. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν ἠγάπα.

— Καὶ ἐγὼ πιστεύω, συνεπλήρωσεν ὁ Σειράχ, ὅτι τὴν ἠγάπα πολύ.

— Θὰ τὸν δεχθῶ. Ἂς ἔλθῃ αὔριον πρωΐ.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Ὀριάνα ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτια της καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ ἰδικά του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν συνηντήθησαν πλέον.

Τὴν ἑπομένην ὁ βασιλεὺς, κατὰ τὴν ὁρισμένην ὥραν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ θρόνου, ὅπου ἐγίνοντο αἱ ἀκροάσεις.

Ἡ αὔθουσα ἦτο ἐπίτηδες μεγάλη διὰ νὰ ἴσταται εἰς ἀπόστασιν οἱ αὐλικοὶ χωρὶς νὰ ἀκούουν τὰς συνδιαλέξεις τοῦ βασιλέως μὲ τοὺς παρουσιαζομένους.

Ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι τὴν προηγουμένην δὲν εἶχε δεχθῆ ὁ βασιλεύς.

Ἦτο ἤδη κουρασμένος ὁ βασιλεὺς καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀγαβάλῃ τοὺς ὑπολειπομένους, ὁπότε ἤκουσεν ἀναγγελλόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρμίνου. Ἡ θέσις τοῦ ἀδικηθέντος συζύγου, τὸν ἠγάγκασε νὰ ὑπομείνῃ καὶ τὴν ἀκρόασιν αὐτήν.

Ὁ Ἀρμίνος εἰσῆλθε καὶ ἐπροσκύνησεν εὐλαβῶς.

Εἰς τὴν μορφήν του ὁ βασιλεὺς ἐπεριμενε νὰ διακρίνῃ τὰ ἴχνη τῆς μεγάλης θλίψεως διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπημένης του, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς εἶδε μίαν λάμψιν σχεδὸν χαρᾶς, κάτι μεταξὺ φόβου καὶ θριάμβου.

— Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸ ἀτύχημά σου, τοῦ εἶπεν ὅταν ἐπλησίασεν.

— Εὐχαριστῶ τὸν κύριόν μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, οὐδὲ λησμονῶ τὴν μακροθυμίαν του ὅταν μοῦ ἔδωκεν ἄλλοτε τὴν ἄδειαν αὐτοῦ τοῦ γάμου.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἐνθυμιζόμενος ὁ βασιλεύς... Ὑπῆρχαν, μοῦ φαίνεται, τότε δυσκολίαι. Εἶχα ὑποσχεθῆ εἰς ἄλλον... ναὶ τώρα ἐνθυμοῦμαι... Τὸ πένθος αὐτὸ βέβαια σὲ ἔφερεν εἰς τὴν Νινευῆ.

— Καὶ μία ἄλλη ἀνάγκη, κύριέ μου.

— Εἰπέ τηυ, Ἀρμίνε.

— Νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ἐπιείκειάν σου νέαν πάλιν ἄδειαν.

— Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω διὰ νέον γάμον.

— Ἀκριβῶς, κύριέ μου, τοιαύτην ἄδειαν ζητῶ.

— Διὰ γάμον, Ἀρμίνε;

— Διὰ γάμον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, κύπτων τὴν κεφαλήν.

— Ἐνόμιζα ὅτι ἠ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Γιάννινα. — Παράξενη εἶνε ἡ κίνησις τῆς θρυλλικῆς πόλεως αὐτῆν τὴν ἐποχήν. Ἡ ἐπιστράτευσις, οἱ ἐκλογὲς κι' ὁ χειμῶνας δίνουν τὰ χέρια γιὰ νὰ παρουσιάσουν τοὺς πιὸ νέους συνδυασμούς.

Ἡ ἐπιστράτευσις καὶ ἡ κίνησις τοῦ στρατοῦ ἀνακατεύεται μὲ τὴν ἐκλογικὴν κίνησιν καὶ ὅλα μαζὶ ἀνακατεύονται μὲ τὰ χάλια τοῦ καιροῦ, μὲ τὴ βροχὴ καὶ μὲ τὰ χιόνια καὶ χάνονται μέσα στὴν ὁμίχλη...

><

— *Ὁ στρατός μας.*

Ἐνῷ τὰ καφενεῖα εἶνε γεμάτα καὶ ἡ πολιτικὴ συζήτησις τροβᾶει γραμμή, ἐνῷ τὰ τσάγια ζεστὰ-ζεστὰ πηγαινοέρχονται καὶ ζεσταίνουν τὴν συζήτησιν κ' ἐνῷ ἔξω ἡ πηχτὴ ὁμίχλη κάνει ἀδιαπέραστη τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ γεμίζει τὰ πάντα ἀπὸ ὑγρασία, ἐνῷ στὰ καφενεῖα δργιάζει ἡ πολιτικὴ καὶ ἔξω δργιάζει ἡ κακοκαιρία,—ὁ στρατὸς ρυθμικὰ περνᾷ.

Ἀμέριμνος σ' δ.τι συμβαίνει γύρω του βαδίζει κατὰ τετράδας. «Ἕνα, δυό... ἕν, δυό...» Ρυθμός, βῆμα, πειθαρχία. Τίποτ' ἄλλο!

Καμμιὰ σκέψις γιὰ ἐκλογές. Καμμιὰ σεγονοχωρία γιὰ τὸν καιρόν.

Τί κι' ἂν οἱ ἄλλοι ἐκεῖ κάτω, στὴν πατρίδα,—στὸ χωριό, στὴν πόλι, στὸ νησί— ἐτοιμάζονται γιὰ ἐκλογές;

Τί κι' ἂν ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν ἀγάγκη τὴν κακοκαιρία, γιατὶ εἶνε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ του;

Τίποτε δὲν σκέπτεται πιὰ ὁ στρατιώτης.

Τὸ πῆρε ἀπόφασιν.

Θὰ μείνῃ στὰ Γιάννινα μακριὰ ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς κι' ἀπὸ τὸ σπίτι του.

«ΑΝΑΓΚΗ»,

><

— *Αἱ κυρίαι τῶν Ἰωαννίνων.*

Ἡ ἐπιστράτευσις ἔβαλεν εἰς κίνησιν καὶ τὰς κυρίας τῶν Ἰωαννίνων. Γιὰ νὰ εἴμεθα πιὸ ἀκριβεῖς τὰς κυρίας μερικῶν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας. Τὰς ἐπιλέκτους. Ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται ἡ ἀγαθοποιία των.

Καὶ ἰδοὺ ποῦ προετοιμάζονται γιὰ νοσοκόμοι.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ στὴ μεγάλη σάλα τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς ἔγινεν ἔναρξις τῶν μαθημάτων στὰς Κυρίας νοσοκόμους. Μιὰ διάλεξις—μάλλον μάθημα γιατὶ ἡ ξηρότης της ἦτο ἀπεφίγραπτη—ἔκαμεν ἀρχὴ τῆς διδασκαλίας. Ἦταν «εἴσοδος ἐλευθέρα» καὶ παρευρέθημεν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖ εἴδαμεν ἀρκετὲς κυρίες τῶν Ἰωαννίνων. Γιατί, ὅπως γνωρίζετε, ἐδῶ αἱ κυρίαι ζοῦν πάντοτε κλεισμένοι. Ἐλάχισται βγαίνουν ἔξω, στοὺς περιπάτους, στὰ κέντρα. Καὶ αἱ ἐλάχισται οὐσαὶ ἦσαν αἱ τριάντα αὐταὶ εὐγενεῖς κυρίαι τῆς καλλιτέρας Γιαννιώτικης κοινωνίας.

Ἀντίθετα πρὸς τὴν ξηρότητα τῆς διδασκαλίας αἱ μαθητευόμεναι εἶνε δροσερόταται!

Μιὰ ποικιλία μεγάλη μορφῶν καὶ χαρακτηριστικῶν καὶ γλυκυτήτων ἐξαπλώθηκε μπροστὰ στὰ μάτια μας σὰν ἀντικρύσαμε τὶς τριάντα Κυρίας καὶ δεσποινίδας τῶν Ἰωαννίνων.

Τάχα ποιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ἦτον καλλονή;

Ἀλλὰ σὰν ἐβγήκαμε κατόπιν στὴν πλατεία, σὰν ἐπήγαμε περίπατο στοῦ Κουραμπᾶ καὶ στοῦ «Βελισσαρίου», σὰν ἐπήγαμε στὸν «Ἀβέρωφ»—τὸ μοναδικὸ καφενεῖο ὅπου πηγαίνουν καὶ κυρίαι,—στὸν Κινηματογράφο, παντοῦ καὶ πάντοτε τὶς ἴδιες Κυρίες, τὶς ἴδιες δεσποινίδες ἀπαγτήσαμε. Αὐτὲς τὶς τριάντα.

Ὁ λοιπὸς γυναικεῖος κόσμος τῶν Ἰωαννίνων ποῦ νᾶναι;

Ὡς τόσο οἱ τριάντα εἶνε μία βιτρίνα ἐξόχως ἱκανοποιητική.

><

— *Τὸ νοσοκομεῖον καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἀλῆ—Πασσᾶ.*

Λοιπὸν αἱ νοσοκόμοι προετοιμάζονται. Καὶ τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τῶν Ἰωαννίνων κατακάθαρο καὶ σιγουρισμένο πάντα περιμένει.

Μὰ ἂς εὐχηθοῦμε οὔτε αὐτό, οὔτε αἱ περιποιήσεις τῶν ὡραίων κυριῶν νὰ χρειασθοῦν...

Τώρα τὰ τρία μεγάλα κτίρια τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, μέσα στὸ Κάστρο τῶν Ἰωαννίνων, φιλοξενοῦν μερικοὺς στρατιῶτες, πάσχοντας ἀπὸ στομαχικὰ νοσήματα, ἀπὸ κρυολογήματα, ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρρώστιες τῆς ἁμάχου ἐκστρατείας. Κι' ἄλησιανὰ πολὺ ἐκακοπάθησαν οἱ στρατιῶται στὴν ἐκστρατεία αὐτή. Καὶτοι ἄμαχον. Γιατὶ νησιῶτες ἀναγκάσθησαν κακοτυμένοι νὰ βαδίσουν σὲ βουνά, νὰ ἐκτεθοῦν στὰ κρύα καὶ νὰ μείνουν καὶ νηστικοί. Κ' ἔτσι ἔχουμε θύματα καὶ τῆς ἁμάχου αὐτῆς ἐκστρατείας.

Ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε τόσο ἄτυχοι! Τόσο παραρριγμένοι!

Σὰν πηγαίνει κανεὶς στὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον δὲν θὰ ἴδῃ οὔτε ὡραίας κυρίας καὶ δεσποινίδας, οὔτε δῶρα, οὔτε ἐπισκέπτας. Μόνον ἐρημίαν, στρατιῶτες νοσοκόμους καὶ σιωπήν...

Τίποτ' ἄλλο!

Ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον ὑπάρχει κάτι τι πιὸ ἀξιοθέατον. Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἀλῆ—Πασσᾶ, τοῦ Ψυράγγου τῶν Ἰωαννίνων.

Εἶν' ἕνας τάφος σὰν ὅλους τοὺς τωρινοὺς τάφους τῶν ἐπισήμων προσώπων. Ἀποπάνω ἔχει ἕνα θόλον ἀπὸ περιπλεγμένα σίδερα.

Ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ τρομοκρατήσας τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Τουρκίαν ἐπὶ τόσα χρόνια!

><

— *Σὰν στὸ Λονδῖνον.*

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων εἶνε κατασκεπασμένη ἀπὸ πυκνοτάτην ὁμίχλην. Τὸ θέαμα αὐτὸ εἶνε σχεδὸν ἄγνωστον στοὺς Ἀθηναίους. Ἐδῶ ὅμως εἶνε συχνότατον.

Ἡ ὁμίχλη δὲ δὲν διαλύεται ἔως τὸ βράδυ! Καὶ ἡ πόλις παρουσιάζει τὸ θέαμα Βορεινῆς πόλεως. Κ' ἔτσι εὐρισκόμεγοι στὰ Γιάννενα, εἶνε σὰν νὰ εἴμεθα στὸ Λονδῖνον!

Τοῦλάχιστον, ἂν δὲν μοιάζουν εἰς τίποτε ἄλλο αἱ δύο πόλεις, μοιάζουν εἰς τὴν ὁμίχλην

><

— *Ἀράχνες.*

Ἀξιοπαρατήρητον φαινόμενον εἶνε στὰ Γιάννινα αἱ κλωσταὶ τῶν ἀραχνῶν. Ἴδίως κατὰ τὶς πιὸ ὑγρὲς ἡμέρες τοῦ χειμῶνος.

Ἐνῷ περιπατεῖτε στὴν πλατείαν ἢ στοὺς πιὸ περισύγχαστους περιπάτους, κλωστὲς ἀράχνης ἐγγίζουν τὸ πρόσωπόν σας, περιπλέκονται στὰ φρύχιά σας, στὸ καπέλλο σας... Εἶνε περίεργον πόσο μεγάλο μῆκος ἔχουν τὰ ἀράχνια αὐτὰ κύματα! Καὶ ἀκόμα καὶ τὸ πλῆθος τῶν κλωστῶν αὐτῶν εἶνε μέγιστον...

Ἀλλὰ πῶς κατορθώνουν νὰ κρεμοῦν αἱ ἀράχναι αὐτοὶ τὰ νήματά των εἰς τόσον μῆκος καὶ μὲ τόσην ἀφθονίαν αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον!

><

— *Οἱ ποντικοί.*

Ἐκτὸς τῶν ἀρσχνῶν ὅμως, λόγῳ τοῦ ὑγροῦ κλίματος, ὑπάρχουν στὰ Γιάννινα ἄφθονα ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἔντομα καὶ ἀρθρωτά. Ὅλος ὁ ζωϊκὸς ὁ κόσμος ὁ ἄγνωστος σχεδὸν στὰς Ἀθήνας.

Ἀκόμη ὅμως καὶ οἱ ποντικοὶ εἶνε ἀφθονώτατοι ἐδῶ. Μέχρις ἀπελπιστικοῦ σημείου. Ἐπειδὴ τὰ σπίτια εἶνε παλιὰ καὶ ξρλινα τὰ περισσότερα ὁ πληθυσμός των εἶνε μέγιστος.

Ἀλλὰ καὶ γάτες δὲν ὑπάρχουν ἀρκετές. Οὔτε καταδίωξις τῶν ποντικῶν κατ' ἄλλον τρόπον γίνεται.

Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε ὅτι ἐδῶ δὲν τοὺς φοβοῦνται οὔτε οἱ γυναῖκες. **Φ. Γ.**

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΙ

Ὑπάρχουν ἵπποι ἱκανοὶ νὰ ἀναγιγνώσκουν, νὰ θαυματουργοῦν μὲ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ νὰ φέρουν εἰς πέρας περιπλόκους πράξεις ὡς πεπειραμένοι μαθηματικοί. Ὑπάρχουν ἐλέφαντες, καθὼς ὁ τῆς Γερμανικῆς πόλεως Ἔλβερφεθ, ὅστις περιφέρων μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος τὴν προβοσκίδα του ἐπὶ τῆς γραφομηχανῆς, νὰ συνθέτῃ καὶ νὰ γράφῃ λέξεις καὶ φράσεις ὡς ἡ ἑξῆς: «Αὐτὰ εἶνε τὰ θαυμάσια πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐπαξίως ὑπερηφανεύεται ἡ Γερμανικὴ πόλις Ἔλβερφεθ καὶ ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν περιέργειαν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου».

Πρὸ δωδεκαετίας ἔζη εἰς Βερολίνον εἰς γέρων πρωτότυπος ὁ κ. φὸν Ὄστεν καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε μάθῃ εἰς τὸν ἵππον του Χὰν νὰ ἐκφράζεται κτυπῶν τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός. Ὁ κ. φὸν Ὄστεν ἀπέθανε ἀλλ' ἀφῆκε εἰς τὴν θέσιν του τὸν κ. Κάρολον Κράλ πλούσιον ἔμπορον τῆς πόλεως Ἔλβερφεθ ὅστις εἶχε τὰς ἴδιας ἰδέας ἰδίου ἀφορῷ περὶ τῆς ἐξυπνάδας τῶν ζώων.

Ὁ κ. Κράλ ἐτελειοποίησε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Χὰν καὶ τοῦ ἔδωσε ὡς συντρόφους δύο ἄλλους ἵππους, τὸν Μοχαμὲτ καὶ τὸν Ζαρίφ. Αὐτοὶ εἶνε οἱ τρεῖς λογικοὶ ἵπποι τοῦ Ἔλβερφεθ. Ἰδοὺ δὲ κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν καθηγητῶν των πῶς ἐμάθον νὰ ἀναγιγνώσκουσι.

Ἀλφάβητόν τι σχηματισμένον ἐπὶ μιᾶς τραπέζης διῃρημένης εἰς τετράγωνα ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ γράμμα Α καταλαμβάνει τὴν πρώτην θήκην τῆς πρώτης σειρᾶς, τὸ γράμμα Β εἰς τὴν βαθθήκην τῆς δης σειρᾶς κ.τ.λ. ἐτοποθετήθη ἔμπροσθεν αὐτῶν. Κατ' ἀρχὰς ἐξοικειούμενοι μὲ τὴν ὄψιν τοῦ καθενὸς γράμματος οἱ μαθηταί, συνηθίζονται κατόπιν νὰ τὸ ἐξηγοῦν δι' ἑνὸς διαφόρου ἀριθμοῦ κτυπημάτων τοῦ ποδὸς ἐπὶ ἑνὸς ἔτους.

Προκειμένου π. χ. ὁ Χὰν νὰ συλλαβίσῃ τὸ ὄνομά του, ἐξηγεῖ τὸ Χ κτυπῶν δύο κτύπους καὶ δεικνύων τὴν σειρὰν τοῦ γράμματος εἰς τὸ ἀλφάβητον, ἔπειτα μετά τινα παῦσιν 4 ἄλλα κτυπήματα ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῆς θήκης τοῦ Χ ἐντὸς τῆς σειρᾶς καὶ οὕτω κοθ' ἑξῆς· τὰ φαινόμενα αὐτὰ περιλαμβάνοντα τὸν ἀλφάβητον ἐκφραζομένου διὰ τοῦ κτυπήματος τῆς ὀπλῆς καὶ ἐξ ἄλλου μέρους τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν τοῖς ἔμαθεν ὁ διδάσκαλός των ὑπενθυμίζουσα ὑμῖν τὴν μέθοδον τοῦ Βερλίῳ· γνωρίζουν δὲ κτυπῶντες τὸ σκαμνίδιον νὰ σχηματίζωσιν ἐπιθυμίας καὶ νὰ ἀπαντῶσιν εἰς ἐρωτήσεις: Π. χ. Ἐρωτῶν ὁ κ. Κράλ τὸν Χὰν πόσα καρότα θέλει νὰ τοῦ ἀπαντῷ κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς οὕτως ὥστε νὰ ἐκφράσῃ τὴν λέξιν φάϊφ (5).

Ἡ ἀρίθμησις καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς ἐδιδάχθησαν εἰς τοὺς ἵππους τούτους τῇ βοηθείᾳ μικρῶν πασσάλων. Ὁ διδάσκαλός των κ. Κράλ θέλων νὰ τοὺς μυήσῃ εἰς τὰ μυστήρια τῆς προσθέσεως ἔθετεν ἔμπροσθεν ἑνὸς τῶν μαθητῶν του 4 πασσαλίσκους, ἔπειτα 2 λέγων 4 καὶ 2 5, καὶ πάραυτα τὸ νοῆμον ζῶον ἐκτύπα 6 φορὰς διὰ νο ποδός, ὅταν τοῦ ἐπροτείναν προφορικῶς ἢ γραπτῶς τὴν πρᾶξιν 4+2. Τὴν αὐτὴν μέθοδον ὁ κ. Κράλ ἐφήρμοσε καὶ διὰ τοὺς ἄλλους καγόγας, καὶ διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς τετραγωνικῆς ρίζης. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Μω' χμὲτ ὁ μαθηματικότερος τῶν ἄλλων δύο κατέστη ἱκανὸς νὰ ἐξαγάγῃ τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν τοῦ 4477456 καὶ ὅταν τοῦ ζητοῦν τὴν τιμὴν τοῦ $\sqrt{2025}$ $\sqrt{49}$ νὰ ἀπαντῷ ἀκριβῶς 42.

Αἱ δύο τελευταῖαι πράξεις εἶνε δυσκολοκατόρθωτοι ἀπὸ πολλὰς ἄλλας καὶ ὅταν βλέπομεν ἕνα ἵππον γὰ τὰς ἐκτελῇ δικαίως ἐκπλησσόμεθα καὶ δεικνυόμεθα σκεπτικώτεροι. Διότι ὅλ' αὐτὰ εἶνε πράγματα ἀσυνήθη ἀναμφιβόλως ἀλλὰ τί χρειάζεται ἄλλως τε ὡς συμπέρασμα; Θὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἵπποι τοῦ Ἔλβερφεθ σκέφονται, διαβάζουν, λογαριάζουν ἀληθῶς; ἢ κάλλιον ὅτι ὑπάρχει δόλος εἰς τὸ μέσον; Ὑπακούουν π. χ. εἰς τὸν τρόπον τῶν ἄλλων σοφῶν ζῴων, ἢ εἰς σπουδαῖα ἀκουστικὰ καὶ ὀπτικὰ σήματα τὰ ὁποῖα ὁ διδάσκαλός των τοῖς κάμνει καὶ τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται οἱ ἄλλοι νὰ ἐγγνήσουν; Τοῦτο πρέπει καλῶς νὰ ἐξετασθῇ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν καθ' ὅτι πολλοὶ σοφοὶ καὶ εἰδικοὶ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ζωολογικῆς ψυχολογίας. Ἐὰν ἐκπλησσόμεθα ἐπειδὴ ἐπιτεύγχυνται τοιοῦτα θαυμαστὰ πράγματα ὑπὸ εὐπειθῶν συνηθισμένων καὶ καλῶς γεγγυμασμένων ἵππων, τότε δὲν ὑπάρχει βεβαίως τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξασθενίσῃ τὴν μεγάλην ἀρχήν, ὅτι μεταξὺ τῆς ἀνθρωπίνης ἐξυπνάδας καὶ τῆς ὀνομαζομένης ἐξυπνάδας τῶν ζῴων ὑπάρχει ἄβυσσος, διαφορὰ προκύπτουσα ὄχι μόνον ἐκ τοῦ ἀξιώματος ἀλλὰ κάλλιον ἐκ φύσεως.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Θεσσαλονίκη 3-11 15 *Κώστας Ἀστάρτης*

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΝΥΞ

Αἱ συμφωνίαι τοῦ δήμου μετὰ τῆς σελήνης, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἰδιαιτέρας συμβάσεως τούτου μετὰ τῆς ἑταιρίας τοῦ Ἀεριόφωτος, εἶνε γνωσταὶ εἰς τοὺς ἀθηναίους. Κατὰ τὰς νύχτας τῆς παγσελήνου ὑποχρεοῦται αὕτη νὰ παρέχῃ δωρεὰν τὸ φῶς της, ὁ δὲ δῆμος ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴν ἀγάβῃ τὰ φανάρια του. Πρὸς μίαν κυρίαν δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἐφαίνετο ὑποχωρητικὸς ἕνας κύριος, ἐξ ἄλλου καὶ μία λαμπρὰ σελήνη, ὅπως ἡ τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ, θὰ ἠνοχλεῖτο πολὺ ἀπὸ -ὰς πυγολαμπίδας τῶν δημοτικῶν φαγῶν. Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ δῆμος ἐξοικονομεῖ μερικὰ ἑκατοντάδραχμα τὸν μῆνα καὶ ἡ σελήνη δύναται νὰ δείξῃ ὅλα τὰ θέλγητρά της ἀνεμποδίστως. Μάλιστα κατὰ τὴν δύσκολην αὐτὴν ἐποχήν, ὅπου οἱ γαιάνθρακες ἔχουν τιμὴν ἀδαμάντων, αἱ ὑπηρεσίαι τῆς σελήνης πρὸς τὸν δῆμον εἶνε πολυτιμότεραι ἀπὸ ἄλλοτε καὶ περὶ τούτου θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μαρτυρήσουν ὅσοι ἐκ τῶν ἀθηνσίων ἔτυχε νὰ ἐπιστρέψουν ἀργὰ εἰς τὸ σπίτι των κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα. Ὁ ἀνωμολόγησαν, ὅτι ἡ εὐσυνειδητοτέρα ἑταιρία φωτισμοῦ τῆς πόλεως θὰ ἤταν ἡ σελήνη, ἂν δὲν εἶχε τὴν ἀκαταγόητον ἰδιοτροπίαν νὰ μεταβάλλεται κάθε μῆνα εἰς τέταρτα. Ἀλλὰ ποῖος εἶμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὶ συμβαίνει ἐκεῖ ἀπάνω· πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα κόβουν στὰ τέσσαρα καὶ τὴν σελήνην. Πάντως ὅμως αἱ φάσεις τῆς σελήνης ἀδύνατον νὰ ὀφείλωνται εἰς τὴν γενικὴν κίνησιν, διότι ἡ θεωρία περὶ κινήσεως τοῦ σύμπαντος χάνει ὁλογὲν περισσότερον ἔδαφος, τοὐλάχιστον προκειμένου περὶ τῆς κινήσεως τῆς γῆς αἱ ἀμφιβολίαι καθίστανται μεγαλήτεραι, διότι χθὲς κατῆλθον μὲ τὸ τράμ εἰς ἀὸ Φάληρον καὶ τοῦτο οὐδόλως ἐκινήθη. Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ κινῆται ἕνας τεράστιος ὄγκος ὅπως ἡ γῆ καὶ ν' ἀκινητῇ τὸ τράμ.

Ἀλλ' αἱ εὐχάριστοι αὐταὶ σχέσεις μεταξὺ σελήνης καὶ δήμου κάποτε γίνονται τόσον ἁρμονικαὶ ὅσον καὶ αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς οἰκουμενικῆς κυβερνήσεως, ἀρκεῖ νὰ ἐμφανισθῇ τὸ ἐλάχιστον νέφος εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ἡ πόλις πληροῦται μελανοῦ σκότους, ὅσον δὲν ἐπληρώθησαν ἀπὸ μαῦρα αἱ κάλπαι ἀρκετῶν πάλιν ὑπουηφίων· κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Ἀλλὰ κὶ οἱ περὶ τὸ Γουδὴ καὶ τοὺς Ἀμπελοκήπους ἀγροὶ πληροῦνται καὶ αὐτοὶ σκότους, ὡς καὶ δολοφόνων ληστῶν, τῶν ὁποίων αἱ δολοφονίαι ἐπίσης καλύπτονται ὑπὸ βαθυτάτου σκότους. Ποῖος πταίει διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην; Βεβαίως οὔτε ὁ δῆμος, οὔτε ἡ ἑταιρία τοῦ Ἀεριόφωτος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ σελήνη. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ὑπέγραψαν μίαν σύμβασιν, τὴν ὁποίαν τηροῦν κανονικῶς. Οἱ δύο πρῶτοι σβύνουν γὰ φανάρια των, ἡ δὲ τρίτη ἀνάπτει τὸν ἰδικόν της. Πιθανὸν ἔτοχος τῆς αἰφνιδίας συσκοτίσεως γὰ εἶνε περιαλγὴς βαθύφωνος τῶν Ἀθηνῶν, ἐπιτάσσων τὴν σελήνην νὰ κοιμηθῇ καὶ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ν' ἀρυπνήσουν, ἀφοῦ ψάλλει μὲ τὴν 42 ἑκατοστομέτρων φωνήν του:

Ὦ, ἀργυρᾶ πανσέληνος
μετρίασον τὸ φῶς σου,
εἰς νέφη κρύψου μελανά,
διόλου ἀμαυρόσου!

Εἰς τὸ τηλεβόλον τῶν 42 ἑκ. οὐδὲν δύναται ν' ἀντιστῇ σήμερα, πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀνθέξῃ τὸ λεπτὸν καὶ ἀραχνοειδὲς φῶς τῆς μελαγχολικῆς σελήνης. Ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀπειθῆ δύναται γὰ φανοῦν τὰ νέφη δεκεμβριανῆς νύχτας πρὸς μίαν τόσον τρομακτικὴν φωνήν, ὁπρία ἡ ἐνὸς κανταδόρου τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ αὐτοκίνητος δημοτικὴ σκούπα, ἡ ὁποία οὐχλιάζει κατὰ τὰς μεσονυκτίους ὥρας εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους. φαίνεται, ὅτι ὑπακούει εἰς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἀπηγοῦς ψάλτου καὶ καλύπτεται καὶ αὐτὴ εἰς νέφη μελανά, καλύπτουσα συγχρόνως καὶ τοὺς ἀπρισκέπτους διαβάτας, οἱ ὁποῖοι τυχαίγουν γὰ εὑρεθοῦν πλησίον της κατὰ τὰς μικρὰς ἐκείνας νυχτερινὰς ὥρας. Ὁποῖα φοβερὰ μυστήρια συμβαίνουν κατὰ τὰς ἀθηναϊκὰς νύχτας δὲν δύνανται ν' ἀντιληφθοῦν οἱ φιλήσυχοι ἀστοί, οἱ κατακλινόμενοι ἀπὸ τῆς ἐγνάτης ἑσπερινῆς ὥρας, σκοτεινὰ μυστήρια μόλις διαφωτιζόμενα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ σπάγιον φῶς τῶν ὀλίγων περιπλανωμένων σαλεπτζήδων. Εἰς μίαν τοιαύτην τρομερὰν ὥραν εὐρέθην προχθὲς τὴν νύχτα, ἐνῷ ἐπέστρεφον εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅτε εἶς τὴν γωνίαν δρόμου ἄκουσα τρομερὰν κραυγήν:

— Ἄλτ! Τὸ βαλάντιόν σας ἢ τὴν ζωήν σου!

Καὶ αἱ ζωηραὶ ἀκτῖνες ἑνὸς κλεφτοφαναριοῦ ἐρρίφθησαν ἐπάνω μου ἐν μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ σκότους.

Ἐξέφρασα τὰς βαθείας εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν ἀπροσδόκητον ἐκεῖνον εὐεργέτην μου διὰ τὴν παροχὴν τόσου πολυτίμου φωτὸς καὶ τοῦ παρετήρησα:

— Λάβε τὴν ζωήν μου, διότι τὸ βαλαντιόν μου τὸ ἔλαβε πρὸ καιροῦ ὁ σπιτονοικοκύρης μου.

— Αὐτοὶ οἱ σπιτονοικοκύρηδες μᾶς κατέστρεψαν, ἀπήντησε μὲ ὀργὴν ὁ λῃστής. Δὲν ἀφῆκαν πενταρα εἰς τῆς τσέπες τοῦ κόσμου.

Μὲ ἐξήτασε προσεκτικῶς μὲ τὸ κλεφτοφάναρόν του καὶ εἶπε μὲ περιφρόνησιν:

— Τί ζωὴν γὰ πάρω ἀπὸ σένα, ποῦ δὲν ἔχει σταλιὰ αἷμα ἐπάνω σου. Τί βδέλλες ἔβαλες, κακομοίρη;

— Καὶ πολὺ μεγάλες, κύριε. Ἡ μεγαλήτερες εἶνε αἱ τοῦ παγτοπώλοῦ καὶ τοῦ ἀρτοπώλου μου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνάψαμεν ἕνα τσιγάρο καὶ μοῦ εἶπε:

— Μήπως εἶδες κανένα χωροφύλακα;

— Ὄχι, τοῦ ἀπήντησα.

— Οὔτ' ἐγώ, εἶπε.

Καὶ προσέθεσεν:

— Ἔχεις γὰ κάμῃς πολὺν δρόμον ἀκόμα;

— Πολὺν δυστυχῶς καὶ μ' αὐτὴν τὴν λάσπην βλασφημῷ τὴν ὥραν ποῦ γεννήθηκα.

Τότε ἐφάνη τόσον καλός, ὥστε προσεφέρθη καὶ μὲ συνώδευσε μὲ τὸ κλεφτοφάναρό του ἕως τὸν οἶκόν μου. Τὸν ηὐχαρίστησα ἐγκαρδίως καὶ τοῦ εἶπα:

— Θὰ σοῦ ἔλεγα γὰ μπῆς μέσα νὰ πάρῃς κάτι, ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε.

— Δὲν πειράζει, ἀπήντησε, θὰ μπῶ στὴν πρώτη πόρτα, ποῦ θὰ βρῶ καὶ θὰ πάρω ἀρκετά.

— Καληνύχτα, κύριε, τοῦ εἶπα καὶ ὁ Θεὸς γὰ σὲ φυλάῃ.

— Μπά, δὲν βαρυέσαι, ἀπήντησεν εἰσερχόμενος εἰς τὴν θύραν ἑνὸς καταστήματος, ἐμένα μὲ φυλάγε οἱ χωροφύλακες!

Ὁ Σιμπλιτσίσσιμους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Τζουανάκην, Μίναν Μιχαλακοπούλου. Ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ χάρτου, ὅταν γράφετε, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. — *Δ. Παπαδημητρίου.* Στέλλετε καὶ ἐφ' ὅσον ἐγκρίνονται, θὰ δημοσιεύονται.—*Π. Ρίσ.* Φροντίσατε, παρακαλοῦμεν, τὰ ποιήματά σας νὰ μὴ πλησιάζουν πρὸς ἑξένα τοιαῦτα. Τὰ ἀγεγνώσαμεν ἄλλοῦ, ἄλλων ποιητῶν.—*Φοῖβον Φαληρέα.* Μόνον ἂν ἐγκριθοῦν, δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν· σκεφθῆτε ὅτι, ἐνῷ αἱ σελίδες τοῦ φύλλου μας ἐμειώθησαν, ἡ ὕλη εἶνε ἡ αὐτὴ πάντοτε.—*Ἄρμιν Λιούμα.* Στέλλετε εὐχαρίστως. Ἐφ' ὅσον ἐγκρίνεται θὰ δημοπιεύωνται.—*Γ. Μωαΐτην.* Ὅταν εἶνε εἰς ἄλλην πόλιν δὲν βλάπτει.—*Ἀγγ. Παναγιωτοπούλου.* Ἡ καταχώρισις στοιχίζει δραχ. τέσσαρας καὶ 50, στείλατε τὸ ὑπόλοιπον διὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ γνωρίζετε ὅτι ἔχει τρία λεπτὰ ἡ λέξις διατί δὲν ἀποστέλλετε τὸ ἀκριβὲς ἀντίτιμον. — *Ε. Μπουρνιάν.* Δὲν εἶνε αὐτὰ ποῦ γράφετε τὰ ἀρχικά.—*Γ. Κουμπῆν.* Ποία καταχώρησις; ὅτι ἐστείλατε ἐδημοσιεύθη.—*Βανίλλιαν.* Τρία λεπτὰ ἡ λέξις.—*Ἀγγελ. Καίρη.* Τὰς λύσεις πρέπει νὰ στείλετε ἐκεῖ ποὺ γράφουν αἱ διευθύνσεις. — *Μ. Γεράκην.* Τὸ φύλλον σᾶς ἐστάλη μέχρι σήμερον, διότι τώρα ἔληξεν ἡ συνδρομή σας. — *Π. Χαρισίου.* Δύνασθε.— *Ἀντ. Σαπερόστολον.* Διὰ τὴν καταχώρισιν ὑπολείπονται δραχ. μία καὶ 50.—*Θεοκλ. Παπουτσιάδκην.* Συνδρομὴ πρὸς ἀγανέωσιν ἐλήφθη. Ταχυδρ. δι' ἕκαστον τεύχος λεπτὰ 25, γράψατε ποίου ἔτους.—*Ἀνδρ. Ἀντύπαν.* Κατὰ συγέχειαν τὰ κεφαλαῖα 9 λεπτὰ ἡ λέξις. — *Μ. Παυλόπουλον.* Δραχμὰς 15.—*Ἰουλ. Καρμίρη.* Δραχ. 12. —*Χ. Μιχαλόπουλον.* Ἐδημοσιεύθη ἄλλη ὁμοία πληρωθεῖσα.—*Βαλτουδάκι.* Αἱ καταχωρίσεις πληρώγονται ἰδιαιτέρως πρὸς 3 λεπτὰ τὴν λέξιν.—*Ι. Παναγιωτόπουλον.* Δὲν γνωρίζομεν.—*Δ. Τερτιλίδην.* Τὰ γραμματόσημα ποῦ ἐστείλατε ἦσαν ἄχρηστα. — *Ζαχ. Σῦ οδινόν.* παρακολουθεῖτε στήλην ἐγκρίσεων.— *Γ. Δῆμκον.* Αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε εἶγε ἀδύγατον, τοὐναντίον σκε

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,,

Χάρτης δεικνύων τὴν σιδηροδρομικὴν ὁδὸν τῆς Γερμανίας διὰ τῆς Βαλκανικῆς πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, Μεσοποταμίαν καὶ τὸ Σουέζ, χάριν τῆς ἐκστρατείας ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ὁδὸς ἀρχίζει ἀπὸ τῆς Νύσσης, διέρχεται ἐκ Σόφιας, Κων)πόλεως, Σκουτάρεως, Ἰκονίου, καὶ φθάνει εἰς Ἀλεξανδρέτταν, ἐκεῖθεν δὲ διευθύνεται πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον, τὴν Ἀραβίαν καὶ τὸ Σουέζ. Διακλάδωσις αὐτῆς, μὴ τελειωθεῖσα ἀκόμη, φθάνει μέχρι τῆς Βαγδάτης. Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, τὴν ὁποίαν ἡ Γερμανία ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εἶχε προβῇ εἰς διαφόρους προπαρασκευαστικὰς ἐνεργείας, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπὸ τῆς Κων)πόλεως μέχρι τῆς Βαγδάτης μέρος, χαράσσεται καὶ προοιωνίζεται ἡ ἐκτέλεσις μεγαλοπράγμονος Γερμανικοῦ πολεμικοῦ σχεδίου, ἀποβλέποντος εἰς τὴν κατίσχυσιν τῆς Γερμανικῆς ἐπιρροῆς εἰς τὰς χώρας ἀπὸ τὰς ὁποίας διέρχεται ἡ ἐν λόγῳ σιδηροδρομικὴ γραμμή, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ δοθῇ τελεσφόρον κτύπημα πολεμικόν, ἐμπορικὸν ἢ οἰκονομικὸν ἐναντίον τῆς Ἀγγλικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς Ἰνδίας. Ἡ ἐκτέλεσις ὅμως τοῦ τοιούτου σχεδίου παρουσιάζει μεγίστας καὶ παντοειδεῖς δυσκολίας καὶ εἶνε ἀμφίβολον ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ.

Μαγειρεῖα ἐκστρατείας τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης.— Τὰ μαγειρεῖα ταῦτα, ἂν καὶ πρόχειρα, εἶνε τελειότατα καὶ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν τῶν τροφίμων τὰ ὁποῖα ἑτοιμάζονται δι' αὐτῶν.

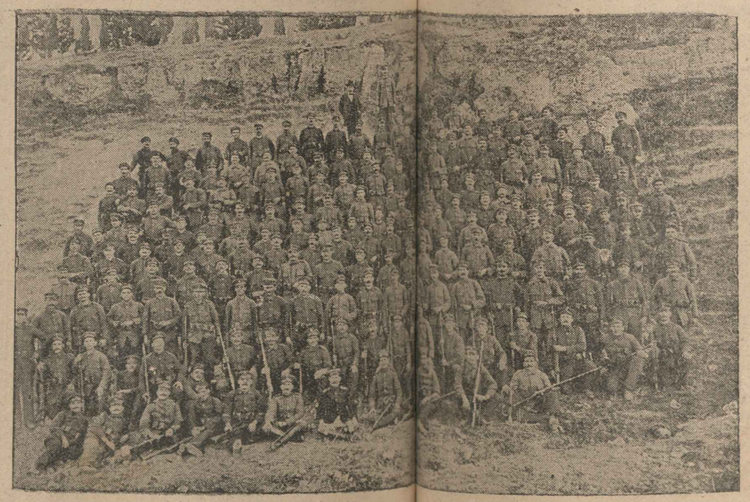

Ὁ 3ος λόχος τοῦ ἐν Κορίνθῳ 35ου πεζικοῦ Σ[illegible] τὸ μέσον καὶ ὀλίγον ἀριστερὰ διακρίνεται καθήμενος ὁ ἐκτελῶν χρέη διοικητοῦ [illegible] Γ. Γεωργουλάκος, λαβὼν μέρος εἰς τοὺς δύο νικηφόρους πολέμους μας, ἑλκύων δὲ [illegible] καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνδρῶν του.

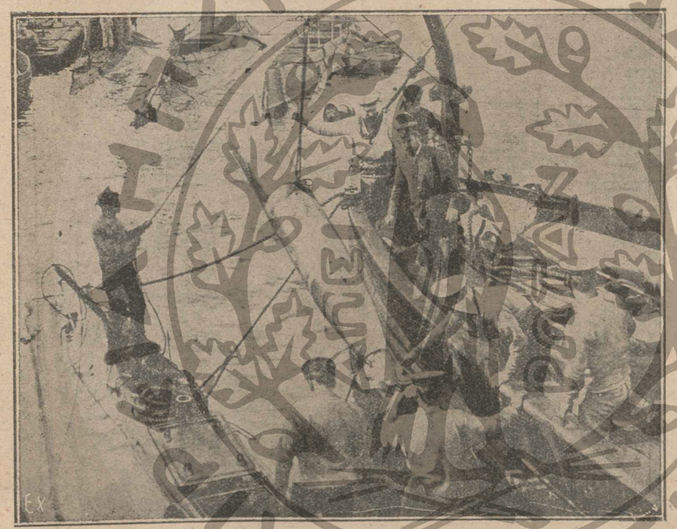

Πῶς ἐφοδιάζονται τὰ ὑποβρύχια μὲ τορπίλλας. — Αἱ τορπίλλαι, τοποθετημέναι ἐπὶ ρυμουλκῶν πλοιαρίων, ὑψοῦνται δι' εἰδικοῦ ἀνελκυστῆρος καὶ διευθύνονται πρὸς τὰ ὑποβρύχια.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Τρία λεπτὰ ἡ λέξις

Εἰς τὸν εὐγενέστατον γένο καὶ λατρευτόν μου φίλον κ. Σπυρίδωνα Στεφανόπουλον, φαρμακοποιόν, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του εὐχομαι χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα. Σταῦρος Παπασταύρου Διδάκτωρ Φαρμ.

⋊

Νέος (τελειόφοιτος νομικῆς) ζητεῖ ἐργασίαν ἐν γραφείῳ. Πληροφορίαι ὁδὸς Ἀρείου Πάγου 50. Ἰωάννην Ἀνδρομηδᾶν.

⋊

«Ἀγοιχτόκαρδος» εἰδοποιεῖ. Ἀγαλλάκτριαι σπεύσατε· ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν μόνον μὲ δεσποινίδας ἐχούσας ἀγοικτὲς καρδιές· ἀπάντησις ταχίστη. «Ἀγοιχτόκαρδος Διασκεδαστικὴ Νεότης» p. r. Ἀθήνας

⋊

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ. — ΜΕΓΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΤΡΙΣ». — Μέγα δημοψήφισμα ψευδωνύμων. Ἡ «Πατρὶς» προκηρύττει σήμερον μέγα δημοψήφισμα ψευδωνύμων, ὅροι λεπτομερέστατοι καὶ βραβεῖα πραγματικὰ ἐν τῷ Καταστατικῷ.—Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων ἀντὶ 50 λεπτῶν ἕκαστον μέχρι τῆς ὁ Φεβρουαρίου ὅπου γενήσεται ἡ προκαταρκτικὴ ψηφοφορία τοῦ πρώτου δημοψηφίσματος. Ἐξεδόθησαν καλλιτεχνικώτατα δωδεκασέλιδα καταστατικά. Ὅλοι πρέπει ν' ἀναγνώσετε τὸ δωδεκασέλιδον καταστατικὸν τοῦ Βασιλέως τῶν Συλλόγων «Πατρίς». Ἀποστέλλεται δωρεάν. Μὴν λησμονεῖτε ὅτι ἡ πρώτη κλήρωσις τῶν δώρων τῆς «Πατρίδος» γενήσεται τὴν 1. Ἰαγουαρίου. Ἐμπρὸς λοιπὸν σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε μέλη τοῦ βασιλέως τῶν Συλλόγων «Πατρίς. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἀπευθυντέον Ι. Ντάλιαν, Ἡρώκλειον (Κρήτης).

⋊

Παράτημαااااااσα

⋊

«Πεντάμορφην Ἠπειρωτοποῦλαν» Ἀρταν.—Δυστυχισμένε, ἐνόμισες ὅτι εἶμαι τόσον ἀγόητος, ὥστε νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τ' ὀνομά μου; Καὶ πῶς ἐπείσθης ἀγόητε, ὅτι ὑπὸ τὸ ἀγόπαρκτον ὄνομα Κ. Ἀθανασόπουλος κρύπτομαι ἐγώ; Ἐνόμισες ὅτι θὰ πέσω εἰς τὴν τόσον ἀτέχνως στηθεῖσαν παγίδα σου; Καὶ δὲν ἐφοβήθης ἀνόητε μήπως ἀπατηθῆς — καθὼς καὶ ἠπατήθης ὑπ' ἐμοῦ — ἀλλὰ ἐδημοσίευσας ὅτι μὲ ἀπεκάλυψας, ἐγῷ οὔτε κἀγὼ γνωρίζεις τι περὶ ἐμοῦ. Ἐγῷ ἐγὼ γνωρίζω τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον — ἐννοεῖς βεβαίως διὰ ποῖον σοῦ λέγω—ὃν ἀκουσίως μοῦ ἀπεκάλυψας. Δὲν γνωρίζεις δυστυχισμένε, οὔτε ἕνα τῶν κανόνων τῆς τέχνης τοῦ ἀποκαλύπτειν καὶ σοῦ συνιστῶ ὅπως πρῶτον μάθῃς ὀλίγα τινα μαθήματα τῆς τέχνης ταύτης καὶ ἔπειτα νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ἀνταλλαγήν. Τὸ δὲ πάθημα—ἐξευτελιστικὸν βεβαίως ἔ; — ἂς σοῦ γίνῃ μάθημα. «Κόμης Μόντε-Χρῆστος»

⋊

«Πεντάμορφην Ἠπειρωτοποῦλαν» Ἀρταν. Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις. Ὥστε μὲ γνωρίζεις ἔ; καὶ εἶμαι ὁ κόμης ἔ; Μὰ τὸν Δία δὲν ἐγνώριζα ὅτι εἶσαι καὶ προφήτης. Τάχασες κακομοίρη ἔνεκα ἡ μπλόφα ἐ τί λέτε; Σοῦ τὴν σκάρωσε ὁ συνεργάτης μου κόμης μιὰ χαρά. Δὲν μοῦ λέτε καλὲ—βλέπεις;—γιατὶ δὲν μ' ἀποκαλύπτετε στοὺς ἐχθρούς μου; Χά,-χά, χά!!! Κρύψου καὶ μὴ βγῇς μπροστά μας γιὰ νὰ μὴ πάθῃς κακομοίρη μεγαλείτερον ἐξευτελισμόν. Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις. «Σεβὰχ θαλασσινὸς»

⋊

Παμβῶτιν, Ἰωάννινα. — Ὥστε καὶ σὺ μᾶς γνωρίζεις ἔ; καὶ λέγεις ὅτι ὁ μὲν κόμης εἶνε ὁ Κ. Μ. ἐγὼ δὲ ὁ Α.Τ. Δὲν μοῦ λέτε μήπως ἀνήκετε εἰς τὴν τάξιν τῶν τώρα προφητῶν; Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ !!! Βεβαίως ἀφοῦ εἰσθε μὲ τὴν Ἑταιρίαν τῶν 7 Λόρδων, οἵτινες ἀντὶ νὰ βγάλουν λαγὸ ἔβγαλαν ἀρκοῦδα. Φυλάξου δυστυχισμένε καὶ μὴ περιτολογεῖς γιὰ νὰ μὴ—κατὰ τὴν παροιμίαν—«πάρ' ὁ κουτσὸς κατήφορο καὶ τότε...» «Σεβὰχ θαλασσινὸς»

⋊

Ἑταιρίαν 7 λόρδων.—Ποῦ εἶνε αἱ ἀποκαλύψεις σας κύριοι; Διατὶ δὲν ἀπαντᾶτε εἰς τὰ ζητήματα ἀγνοῦ ἔρωτος καὶ ἀγνῆς φιλίας; Μήπως γνωρίζετε. Ἡμεῖς εἰς τὰ ζητήματά σας ἀπηντήσαμεν, ἂν καὶ τὰ ζητήματά σας ἦσαν σκοτεινά. Ἐνικήθητε.
«Κόμης Μόντε-Χρῆστος», «Σεβὰχ θαλασσινὸς»
«Ὑποκόμης Παῦλος Μαλατέστας»

⋊

Anna Belavilla.—Προχθεσινῇ ἐπετείῳ ἑορτῇ ὑμῶν, εἰλικρινεστέρας μου εὐχάς. «Au revoir». Ε. Γερολυμόπουλος

Ἀδελφικὴ φίλη, Δίς Μελπομένη! Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐγνωρίσθημεν φιλικῶς εἰς τοῦ θείου μου, ἔκοτε σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς θεωρῶ ὡσὰν ἀδελφήν! Νομίζω λοιπὸν ὅτι εἶνε περιττὸν φιλιάτη μοῆ νὰ ἐπιμέγῃς τόσον πολὺ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καθ' ὅσον τὸ κρίνω ἄσκοπον! Ἂν ἔχετε καμμίαν ὑστεροβουλίαν δι' ἐμένα παρακαλῶ, νὰ ἐξαλειφθῇ!! Σᾶς χαιρετῶ εἰλικριγῶς ὁ ὡς ἀδελφός σας Διογύσιος Α. Παράσχης Ἀθῆνοι.

⋊

Ἀλγὴν παρθένον βουγίσιαν, ἐνταῦθα. Πολυαγαπημένη μου.... Τί ἐκφράζει ἡ ψυχή μου ἀγνῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ πλὴν γνωρίζω ὅτι εἶνε μία λέξις «Σ' ἀγαπῶ!» Ὅλο μεσάνυχτα ξυπνῶ κι' ἀσέγα συλλογιοῦμαι στὸν ἔρωτα ποῦ μ' ἔριξες καὶ σοῦ παραπονοῦμαι!! Προχὲς μόλις ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου, σοῦ ἀπήντησα διὰ τῆς «Ἑλλάδος». Ἀνυπομονῶ νὰ μοῦ γράψῃς ταχυδρομικῶς, ταχυδρομικὴν διεύθυγσίν σου θέλω νὰ σοῦ γράψω πολλά!!... Σὲ γλυκοφιλῶ ὁλογύχως, ὁ ἀξαπὼν σε πιστὸς πάντοτε. Δ. Α. Π.

⋊

Χά!! χά!! Μπάμ!! Μπούμ!!
«Μικροὶ Λόρδοι» καὶ «Πειραταὶ Σαβάνης». Μὰ παρακαλῶ, τί λέτε καλέ; μοιρολογεῖτε; Σεῖς! ἀγκαλύψατε τὴν ξακουσμένην «Πεντάμορφην Ἠπειρωτοποῦλαν»; Καλὲ ἄντες! Παύσατε.—Θεο)νίκη «Βασιλεὺς τοῦ Ἔρωτος»

⋊

Ἐν στεγῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων ὁ κ. Νικόλαος Χούμης, ἐργολήπτης λεβητοποιός, ἐβράττισε τὸ χαριτωμένον ἀγγελοῦδι τοῦ κ. Λουκᾶ Βλάχου, ὀνομάσας αὐτὸ Ἀναστάσιον. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον εὔχομαι νὰ τοὺς ζήσῃ.
Μ. Κ. Πειραιεὺς

⋊

«Πίπην Σῶκον, Αἰτωλικόν. Ἔτη πολλά. Ἀγαμένω ἐπιστολήν σου. Βασίλειος Ξαγθᾶκος, Ἀβερῶφειος Σχολή, Λάρισα».

⋊

Ἴφφ! Ἀνοίξτε. Ἀνταλλάσσω κάρτες. Διεύθυνσις, Στερλίνγν διὰ Τσακπίναν Βολιώτισσαν p. r. Βόλον.

⋊

Ἀνταλ. c. p. μὲ δεσποινίδας Ἀμαρουσίου, Κηφισσίας καὶ Ἠρακλείου, προτιμῶ μαυροφόραις. Ἀπαρηγόρητον Θαλασσοποῦλι, Ἀμαρούσιον.

⋊

Μαριγοῦλαν Βελύζη. Τηλεγράφημα, εὐχομένη ὀνομαστικὴν ἑορτὴν ἔλαβον. Εὐχαριστῶ. Ἀνδρονίκη Ἀγγελάκου, Βόλος.

⋊

Δήλωσις! Ὁ Κόκκινος Βράχος ἀφιχθεὶς ἐν Πειραιεῖ ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνταλλαγὴν p. r.

⋊

Στὸν ἀγαπημένον μας ἀνθυπολοχαγὸν κ. Νῖκον Δαοῦλην. Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ σου ἑορτῇ χρόνια πολλά. Τὰ παλληκάρια σου τοῦ δου λόχου 1ου πεζικοῦ Συντάγματος.

⋊

Γλυκὺ Ὀνειρον. Διατὶ σιωπᾶτε; Μήπως καρτοσυλλέγετε; Μαῦρος Ἀλεξανδρείας.

⋊

Τσουλιᾶ Ρούμελης. εἶσαι κουραμπιές. Μαῦρος Ἀλεξανδρείας.

⋊

Ὁ κύριος Μπάμπης Γραμμαδικόπουλος εὐχαρίστως δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν c. p. ἢ καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καὶ κυρίας p. r. Ἀθήνας.

⋊

Ἀλληλογραφῶ μὲ ἀτθίδας, ἑλληνίδας μαθητρίας, ἰδιαιτέρως δὲ μετ' ἀρσακειάδων ἐπὶ θέματος οἱουδήποτε. «Πέρδιξ τῆς Δίρφυος» p r. Χαλκίς.

⋊

Παράτημαااااα

⋊

Διάλογος ἡμέρας.—Συζήτησις περὶ ἀλληλογραφίας Νίτσα καὶ Ρ. Υ.: «—Ποιός, ποιός, ποιός». «—Ὁ Τ....ς ὁ τρεβλός». «—Ποιά, ποιά, ποιά». «—Ἡ Νίτρα ἡ Π...τριγιά». Εἷς ἐκ τῶν καλουμένων ὑπὸ τῆς Νίτσας «Ἀγατημένο Ἀγγελουδάκι».

⋊

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. Δ)σις «Μικοὸς Ζωγράφος» Λευκάδα.

⋊

Νῖκον Δαοῦλην ἀτρόμητον ἀνθυπολοχαγὸν πεζικοῦ. Γιὰ τὴ χρυσῆ γιορτή σου σ' εὔχομαι ἔτη Μαθουσάλια. Ἀλέκος.

⋊

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα φίλτατον Σπύραν Μιγκάρδον εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐδαίμονα. Καλὴν πρόοδον. Β. Κυριακ.

Ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ποίημα τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη λανθασμένον ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

ΣΤΟΝ ΕΝΔΟΞΟ ΒΟΤΣΗ

Τιμὴ στὴν οἰκογένεια ποῦ ἔκαμε τὸ Βότση τὸν ἄξιο τὸν λεβέντη μας καὶ γέον πατριώτη, ποῦ μπῆκε στὸ ἐνδέκατον τρανὸ τορπίλλοβόλο καὶ τὸ «Φετὶχ Μπουλὲν» κτυπᾶ καὶ τὸ βυθίζει ὅλο. Ἦτο ἡ ὥρα στὰς 8, τέτοια βοὴ μεγάλη, ὅλοι στὴν Πόλι ξύπνησαν, ὅλοι μικροὶ μεγάλοι. Τρέχουνε καὶ ρωτοῦνε ποῦ εἶνε τὸ «Φετὶχ Μπουλὲν», καὶ τὸν πασσᾶ ρωτοῦνε. Τζάνεμ καὶ μεῖς προσέχαμε. Ἀπ' τὴ μεγάλη Τάπια ἕνα Δελφίνι εἴδαμε μὲ δυὸ μεγάλα μάτια. Ἦτο Δελφίνι φυσικό, στὴ κοιλιὰ εἶχε τὸ Βότση τὸν ἄξιο τὸν λεβέντη μας καὶ νέον πατριώτη, ποῦρθε στὴ Σολονίκη καὶ ἔδωκε στὸ στόλο μας τὴν πρώτη του τὴ Νίκη.
Ὕδρα Ἑλένη Νικολάου

⋊

«Μαγευμένον Βοσκὸν» Πάτρας.—Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας μου εὐχαριστήσεως δέχομαι τὴν συμμαχίαν σου.
Ἄρτα «Πεντάμορφη Ἠπειρωτοποῦλα»

⋊

Ἀντ. c. p. μὲ ἀπασρίπαντας· προτιμῶ ζεύγη ἢ καλλονάς. Δ)σις Δημήτρ. Τερτιλίδην μαθητὴν γυμνασίου p. r. Πολύγυρον.

⋊

«Ἔρως βασιλεύς».—Οὐδὲν ἔλαβον· ἀποστείλατε διεύθυνσίν σας μέσῳ «Ἑλλάδος».
«Χρυσορρόδινος ἐλπὶς»

⋊

Τρέξατε! «Ἐθαιρία νεᾶγις Σύρου» ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. «Ἐθαιρία Νεᾶγις Σύρου» p. r.

⋊

Δῶδον.....Σχολὴ Κω)νίδου. Πρῶτον σ' εἶδον ἀγῶνας σχολῆς ὁπότε ἦλθες πρῶτος σφαιροβολίαν. Ἐκύτταξες ἐπισταμένως ὅτε μ' ἐπλησίασες· θυμᾶσαι; Ὀσάκις σὲ συναντῶ θέλω νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ἀλλὰ συγκίνησις, φόβος δὲν μ' ἀφίνουν. Ὑποφέρω, αἰτία εἶσαι σύ. Χωργιανὴ (Μ. Φ.).

⋊

Τολμηρὰν Ναυτοποῦλαν. Τί εἶδες καὶ σοῦ ἄρεσε στὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ ναυτοποῦλα ἔγειρες καὶ κάρτες ἀνταλλάσσῃς. Ἀφοῦ εἶσαι στὴ φάμπρικα κύτταξε τὴ δουλειά σου καὶ παῦσε τὴν ἀνταλλαγὴν μὴν εὕρῃς τὸν μπελᾶ σου. Ἀτρόμητο ναυτόπουλο.

⋊

«Κρινοκρυσταλλωμένη κόρη» ἐγκαῦθα. Συμμορφωθεῖτε μὲ τὰ γραφομενά μου· παύσατε εἰς τὸ ἑξῆς, δηλώσατε μέσον «Ἑλλάδος» τὴν ἡτταν σας, περιορισθεῖτε μόνον εἰς τὸ πούλημα τοῦ ἄρτου. Ἄρτα «Πεντάμοδφη Ἠπειρωτοποῦλα».

⋊

Στὸν ἑορτάζοντα ἀγσπητόν μου Σπυρίδωνα Γιαννάτον Κέρκυραν. Σοῦ εὔχομαι ὦ Σπύρο μου ἔτη πολλὰ νὰ ζήσῃς. Ἀχ! βάχ! καὶ στεναγμοὺς ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσῃς. Ἄρτα, «Πεντάμορφη Ἠπειρωτοποῦλα».

⋊

Ὁ Νόμος.—Κύριε Ἀς. Ἡ ἰδέα ὅτι οἱ νόμοι εἶνε ὄργανα τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι ὄργανα τῶν νόμων εἶνε ἰδέα Μοναρχική, Ἀπολυταρχική, ὅθεν προκύπτει τὸ ἐρώτημα: Οἱ νόμοι πρέπει νὰ ὑπακούουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς νόμους; Ἀπαντήσατε. Κ. Χαράπης p. r. Πειραιεύς.

⋊

Τὰς ἐξαδέλφας μου Μαίρην, Λέλαν καὶ Βάσσω, ἀδελφὰς Παπαχριστοδούλου, διὰ τὰς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ μου εὐχάς των, εὐχαριστῶ.
Γαστούνη Ἀνδρέας

⋊

Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ φίλου μου Σπυριδώνου Ἀκύλα.—Γιούλια καὶ τριαντάφυλλα, ἀγνὰ σὰν τὴν ψυχήν σου σοῦ στέλλω φίλε μου λαμπρὲ διὰ τὴν ἑορτήν σου.—Πειραιεύς. Δ. Α.

⋊

Στὴν ἀδελφοῦλά μου Ἀγγίτσα. — Χρόνια πολλὰ σοῦ εὔχομαι γιὰ τὴ γιορτή σου.
Γιάγκος Πυλαρινὸς

⋊

Στὴ γιορτὴ τοῦ Πίπη μου. Μὲ λίγα λόγια ἀπ τὴ καρδιὰ βγαλμένα γλυκειὰ εὐχὴ τὸ στόμα μου σοῦ δίνει τὰ χρόνια τῆς ζωῆς σου νἆαι εὐτυχισμένα κ' οἱ δυό μας πάντα γάγουμε εἰρήνη. Τίνα.

⋊

Εὐχαριστῶ ἀπαξάπαντας τοὺς τιμήσαντάς με διὰ κάρτας· Μακεδονοποῦλα.

⋊

Τὸν ἀδελφικὸν φίλον Πίπην Σῶκον, Αἰτωλικόν, εὔχομαι χρόνια πολλά. Ι. Α. Σύρος.

Συνέχεια Καταχωρίσ. στὴν 11ην σελ.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

"ΟΙΞΗΡΟΙΚΑΡΠΟΙ,,

Θρεπτικὴ ἀξία τῆς σταφίδος, τῶν ἰσχάδων καστάνων καὶ ἀμυγδάλων

Ἡ σταφὶς ἦτο ἐν μεγάλῃ χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐ μόνον ὡς τροφή, ἀλλὰ καὶ ὡς φαρμακον, χορηγουμένη ὁτὲ μὲν κατὰ τοῦ ἰκτέρου, ὁτὲ δὲ πρὸς ἐπίπασιν τῶν ἀποστημάτων τῆς ὑπερῴας καὶ τῶν οὔλων. Τὸ δ' ἀφέψημα ταύτης ἐχορηγεῖτο κατὰ τῶν πυρεσσόντων, κατὰ τοῦ ἄλγους τοῦ τε ὀπὸ τῆς μήτρας καὶ τοῦ ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας καὶ τέλος κατὰ τῶν διαρροιῶν. Τὸ ἀφέψημα τοῦτο ἐχορηγεῖτο ὡσαύτως εἰς ὀποκλυσμοὺς ὡς καθαρτικόν. Ἡ σταφὶς εἶνε θρεπτικωτάτη,εὔπεπτος καὶ θερμαντική. Ἕνεκα τούτου ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις εἰς τὰς στρατιωτικὰς αὐτῆς ἀρχὰς τὰς διατριβούσας ἐν Σιβηρίᾳ, ἔνθα ἡ θερμοκρασία κατέρχεται πολὺ κάτωθεν τοῦ μηδενός, χορηγεῖ ἐν ἀρκετῇ ποσότητι σταφίδα καθ' ἡμέραν εἰς ἕκαστον στρατιώτην. Εἰς τὰ πλεῖστα δ' αὐτῆς στρατιωτικὰ σώματα κατήργησε τὸν πρωϊνὸν καφέ, τέϊον καὶ τὰ παρόμοια, χορηγοῦσα μόνον ἀρκετὴν σταφίδα.

Αἱ ἰσχάδες, αἱ κοινῶς καλούμεναι ξηρὰ σῦκα, ἦσαν γνωστότατα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, παρ' οἷς καὶ ἐγένετο μεγάλη χρῆσις. Τὰ δ' ἐν Ἀθήναις παραγόμενα ξηρὰ σύκα ἦσαν ὀνομαστά, ὡς δ' ἡ παράδοσις λέγει ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν Ἀμιτροχάτης καὶ ὁ τῆς Περσίας Ξέρξης, φαγόντες ξηρὰ σῦκα τῶν Ἀθηνῶν, ἠυχαριστήθησαν τὰ μάλιστα.

Αἱ ἰσχάδες εἶνε καρποὶ γλυκύτατοι, τὸ δ' ἀφέψημα τούτων εἶνε ἀποχρεμπτικὸν καὶ εὐκοίλιον. Εἰσὶ τέλος θερμαντικαί, ἀλλὸ δύσπεπτοι.

Τὰ κάστανα ἦσαν γνωστὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρ' οἷς ἐκολοῦντο Διὸς βάλανοι. Τὰ κάστανα περιέχουσιν ἀρκετὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα, ὥστε ἐλλείψει ἄρτου, δύναταί τις νὰ τρώῃ τοιαῦτα, ὡς τοῦτο ποιοῦνται ἐν μεγάλῃ κλίμακι οἱ εἰς τὴν Βόρρειον Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν οἰνοῦντες. Δὲν πέπτονται εὐκόλως, ἐν δὲ τοῖς ἐντέροις ἀναπτύσσουσιν ἀέρια καὶ προκαλοῦσι δύσποιαν, ὅθεν δέον ν' ἀποφεύγωσι ταῦτα οἱ καρδιακοί, ἐμφυσηματικοὶ καὶ ἡπατικοί. Ἡ Κρήτη τὰ νῦν εἶνε ἡ χορηγὸς τῶν ἐξαιρέτων καστάνων.

Τὰ ἀμύγδαλα πλὴν τῆς Βορείου Ἀφρικῆς καὶ ἄλλαχοῦ, παράγονται ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀμυγδάλων διακρίνομεν δύο εἴδη, τὰ γλυκέα καὶ πικρά.

Καὶ τὰ μὲν γλυκέα ἀμύγδαλα περιέχουσιν ἐν μεγάλῃ ποσότητι ἔλαιον, σάκχαρον, λευκωματοειδεῖς οὐσίας καὶ ἀμυγδαλίνην. Εἰσὶ παροχευτικά, θρεπτικά, μαλακτικὰ τῶν βρόγχων, φάρυγγος, λάρυγγος καὶ τῶν πνευμόνων καὶ τέλος ἐνεργοῦσιν ὡς ὑπνωτικά.

Ἡ βρῶσις μεγάλης ποσότητος τούτων, ἕνεκα τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐλαίου ἐν μεγάλῃ ποσότητι, ἐπιφέρει πεπτικὰς δισταραχάς, ὡς εὐκοιλιότητα, ναυτίας, ἐρυγὰς καὶ πάντα τὰ εἰς τὰς γαστρεντερικὰς διαταράξεις συμπαραμαρτοῦντα. Ἐξ αὐτῶν παράγεται ἀναψυκτικὸν ποτόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σουμάδα, ὅπερ ἀποβαίνει λίαν ἐπωφελὲς εἰς τοὺς πυρέσσοντας καὶ τοὺς πάσχοντας ἐκ κατάρρου τυῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος.

Τὸ ἐκ τῶν γλυκέων ἀμυγδάλων ἐξαγόμενον ἔλαιον χρησιμοποιεῖται εἰς πλείστας ὅσας περιστάσεις. Οὕτω χρησιμοποιεῖται εἰς διαφόρους ἀλοιφάς, συνδυαζόμενον μετὰ φαρμάκων, πρὸς ἐπάλειψιν τραυμάτων, ἐγκαυμάτων, ὡς παροχευτικὸν κυρίως εἰς βρέφη καὶ παιδία, εἰς ἐνσταλάξεις εἰς τὸν ἀκουστικὸν πόρον ἐπὶ φλεγμονῆς τοῦ τυμπάνου καὶ ἄλλαχοῦ. Τὰ δὲ πικρὰ ἀμύγδαλα δὲν εἶνε ποσῶς ἐν χρήσει πρὸς βρῶσιν, ἕνεκα τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐν αὐτοῖς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, ὅπερ εἶνε ὀξύτατον δηλητήριο.

Ἡ βρῶσις 20-25 πικρῶν ἀμυγδάλων ὑπὸ ἐνήλικος, ἐπιφέρει, ὡς τὰ πολλά, τὸν θάνατον, καθ' ὃν παρατηρεῖται ψῦξις τοῦ σώματος, μεγάλη γενικὴ ἀτονία, ἄγχος καὶ δύσπνοια, διαστολὴ τῆς κόρης καὶ ἀκινησία (ἀδράνεια) αὐτῆς. ὁ δὲ θάνατος ἐπέρχεται, ὁτὲ ἐντὸς 10 πρώτων λεπτῶν, ὁτὲ ἐντὸς 15 καὶ ἄλλοτε βραδύτερον.

Τὸ ὑδροκυανικὸν ὀξὺ καταστρέφει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, ἐπελθούσης δὲ τῆς δηλητηριάσεως δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν οὗτω δηλητηριασθέντα ἄνευ ἰατρικῆς ἐπεμβάσεως· δέον λοιπὸν νὰ κενώσωμεν τὸν στόμαχον αὐτοῦ διὰ γαστραγελίας καὶ εἶτα χορηγοῦμεν αὐτῷ μίγμα ἐξ ἴσων μερῶν ὑποξειδίου θειϊκοῦ σιδήρου καὶ ἀνθρακικοῦ νατρίου· διὰ τοῦ μίγματος τούτου ἐξουδετεροῦμεν τὴν δηλητηριώδη ἐνέργειαν τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος.

Γεώργιος Α. Βεθανόπουλος
Ἰατρὸς ἐν Λαύκῳ

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

133 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄϊντι κὺρ λουχαὲ κὶ θὰ τς ποῦ χιριτίσματα κὶ ἀποῦ λόγου σ'.
Τοῦ μισημέρ' οὐρὲ πιδὶ τὴ πιτσόσαμι καλούτσκα. Ἐκεῖνος δὲ οὐ ἀφλότμους οὐ Χατζαρουκουμένους μῶπιξι μίνια τρικλουπουδγιά. Τοὺν γλέπου οὐρὲ πιδὶ γάρχιτι παρακουνιόντας κὶ παραλιγόντας. Οὐόταν δὲ πλησίασι γλέπου νὰ γυαλίζουνι τὰ μάτχια τ'.
— Χουλέρα ἔεις οὐρέ, λιέου, τύφου, λύσσα, τρέλλα;
— Ὀϊ.
Κἄτ' σὶ γλέπου ἀλαγιμένουν.
— Ρούφηξα.
— Τὶ πράμα οὐρὲ ζοῦδιουν;
— Βρῆκα ἑένα παγοῦρ', κρασάκ' σ' ἕνα Γούργαρου κὶ τοῦ τράβξα ὁύλου ὡς τοὺν πάτυυ. Δίψαγα οὐ μαύρους Μήτρου μ', τὶ νάκαγα.
—Νἄβγιγις τοὺν ἀγκλέουρα.
— Γιατὶ οὐρέ;
— Οὐρὲ ζώοουν ἀφοῦ ἤξιρις ὅτ' ἰμέναγι στέγγουσι ἡ γλουσσοῦλα μ' ἰσὺ μ' κάνς τέτοιγις παληουδουλειὲς οὐρέ.
Ποῦ νὰ πάρ' ὅμους τοῦ ζώουν χαμπάρ' ἀποῦ τέτοια ποῦταγι στοιπὶ στοῦ μιθύσ'.
— Οὔσει νὰ μ' χαθῇς, λιέου.
Κὶ πέφτ' κάτ' ἀποῦ μίνια ξηρουηλὴ κὶ χουντρουκομάτι σὰν βόϊδι.
Κάθουμι ἐγὼ οὐ μαύρους κὶ σκέφτουμι πῶς θὰ μπουρέσου νὰ μποῦ μέσα στοῦ κουντγὸ χουγγιὸ νὰ βροῦ τίποτις ἀσπρόρρουχα ν' ἀλλάξου τὶ μ' ἔφαγι τοῦ πονηροῦν τοῦ ζουὔφιολν μ' ἔφαϊ.
Κὶ' ἔτσ' καθοὺς σκέφτουμι νὰ σ' κὶ κουντουζυγὼν' ἑένας Σέρβους φαντάρους.
— Γειά σ' μ' λιέει.
— Καλῶς τοῦ λιχουνοῦδ' λιέου.
— Οὐρὲ ἐεὔζουνι, λιέει, μ' κάνς μίνια χάρ';
— Χάρ'; Τὶ χάρ';
— Δόμ' ἑένα παράσμου κὶ μέγα οὐρέ.
— Παράσμου;
— Ναῖσκι.
— Δὲν ἔχου οὐρέ.
— Οὐρὲ ἐεὔζουνι οὐρὲ ἀδιρφοῦλη θέλου κὶ γὼ ἑένα παράσμου.
— Μπᾶ!
— Βιβαίους.
— Νὰ τοῦ κριμάσου στοῦ λιμό.
— Δὲν ἰέχου οὐρὲ καλόπιδου, ἀλλὰ ξέρς τὶ θὰ κάνου;
— Τί;
— Θὰ φτέψου τοῦ δκό μου τοῦ γαλλὸ αὐργιου κὶ ὅταγις φουντώσ' σ' κόβου ἑένα κὶ στοῦ δίνου νὰ τοῦ κριμάῃς στοῦ λιμὸ νὰ σὶ δγῇ τοῦ κουρίτσ'.
— Ἰὺχαριστῶ, μιρσί.
— Τίπουτις, νάσι καλὰ τοὺν Αὔγουστου πούγι παχὶς οἱ μῦγις.
Φεύγει π' λιὲς ὥσιρις αὐτούνους ἰὺχαριστημένους κὶ σκάσι ἐγὼ τὰ γέλοια π' ἀποῦ λίγου λὰ μ' λυθῇ οὐ ὄφαλός. Μ' ἀκουγεὶ οὐ λουχὲς κὶ' αὐτιάζιτι.
— Τὶ γιλᾶς οὐρὲ σύ, μ' λιέει;
— Οὐρίσι κὺρ λουχία;
— Τὶ λιλᾶς;
— Γαργαλίῦκα οὐρὲ Ντόνσαν.
— Μπᾶ!
— Ναὶ κὺ λουχία.
— Γαργαλιάρικους εἶσι οὐρέ;
— Γαργαλιάρικους κὺν λουχία κὶ Σαββατουγιγνημένους.
Λιέγουντας αὐτὰ γλέπου κὶ ἐχνάει κὶ οὐ ἀγηφάγους σὺ Χατζαρουκουμένους. Πρισκουμάτιασι οὐρὲ κὶ ἔγνι κάθι μάτι τ' σὲ ἐπλίγαρου.
— Ξυπναρούδγια, λιέου οὐρέ.
— Ἰὺχαριστῶ.
— Χώνιψις τοῦ κρασί;
— Μ'μμμ...
— Ἀϊ λουμιουούτ' κὶ π' θὰ μ' πᾶς. Θὰ βροῦ κιρὸ ἐγὼ νὰ σὶ ξιρουνήσου.
Τ' ἀπουγιουματάκι τς ἄλλς μέρας μπαίγουμι μέσα στοῦ χουγγιό. Πῶς οὐρὲ κὶ γὼ κατάλαβα. Λακίσσμι μέσα στοῦγ κάμπου κὶ βριθήκαμι μέσα τς ρούγις. Σὰν καλλιατζαρούδια τρυπώσαμι ἰγνιδίους κὶ χαϊμάμι σιὰ στινὰ ὅσου νὰ νυχτώσ'.

Οὐ χατζαρουκουμένους προυχώραγι γλήγορις γουγγόντας. Τὴ προυήγουμιν' εἶγι παῦ' ἑένα χουνέρ' ἀμουλόγιου.
— Μήτρου, μ' λιέει.
— Τὶ θέλς οὐρὲ ἀκράτγου, τ' λιέου.
— Θὰ κουλυμτήσου.
— Ὀϊ δά!
— Ναῖσκι οὐρὲ θὰ κουλυμτήσου.
— Ποῦ οὐρὲ ζούδιουν;
— Στ' πρώτ' λούμπα π' θὰ βροῦ μπρουσιά μ' κάϊκα ἐσασι τοῦ κιφάλι μ.
Τοὺν κυττάου οὐρέ, τοὺν κυττάου τοὺν ἀφλότμου κατάματα.
— Οὐρὲ τ' λιές, τ' λιέου. Εἶσι καλά; Γιὰ νὰ βάλου οὐρὲ τς φνές; Οὐρὲ μπάγιου θὰ κάνς χειμῶνα κιρό; Δὲν ἰντρέπισι οὐρέ; Θέλς νὰ μ' πουγιιάσ' νὰ μ' κρουυλουήσῃς, νὰ σὶ βαρέσ' κουλπουντάριους;
— Δὲν μπουρο

ΕΝΑ ΣΕΡΒΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΣΕΡΒΙΚΗ ΑΝΔΡΕΙΑ

Ὁ Ραδοβίτσας ἦτο ἕνας Σέρβος χαϊντούκ· δηλαδὴ ὅπως θὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς, ἕνας κλέφτης ἢ ἁρματωλός, ὁ ὁποῖος ἐγκατελείπτον τὴν οἰκογένειάν του διὰ νὰ πολεμῇ πάντα μὲ τοὺς Τούρκους χάριν τῆς πατρίδος του, κρυπτόμενος ἀπὸ στήλαιο σὲ βάτο, καὶ τρέχων ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό.

Οἱ Τοῦρκοι συλλαμβάνογνες τοὺς Χαϊντούκ, τοὺς ὑπέβαλον εἰς σκληρότατα βάσανα πρὸ τοῦ θανάτου των, παρόμοια μὲ ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων τόσοι Ἕλληνες ἁρματωλοὶ ἐφονεύθησαν, ὅπως καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος.

Ὁ Ραδοβίτσας λοιπόν, κατόπιν τόσων ἀνδραγαθημάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐτρομοκράτει τοὺς Τούρκους, συνελήφθη ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Βεκὶρ Ἀγᾶς, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Τουρκικοῦ ἀποσπάσματος, διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν μαζὶ μὲ ἄλλους ἑξῆντα Σέρβους.

Ὅταν οἱ φυλακισμένοι Σέρβοι εἶδον ὅτι ὅτι εἰσήγετο εἰς τὴν τρώγληη ποῦ διέμενον, ὁ Ραδοβίτσας, ἔκαναν τὸ σταυρό τοῦ· «Ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε, εἶπε, τώρα ὁ λεοντόθυμος Ραδοβίτσας, εἶμεθα βέβαιοι, πῶς θὰ μᾶς σώσῃ ὅλους!»

Καὶ ὁ ὡραῖος Ραδοβίτσας, τὸ ξακουσμένο γιὰ τὴν ἐμμορφιὰ καὶ τὴν καρδιὰ παλληκάρι τῆς Σερβίας τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβᾶσθε, ἀδέλφια μου. Αὔριο τὰ ξημερώματα, θέλω νὰ φωνάξετε τὸν Βεκὶρ Ἀγᾶν καὶ νὰ τοῦ εἰπῆτε πῶς ὁ Ραδοβίτσας.... πέθανε!

— Μὰ πῶς; εἶπαν οἱ ἄλλοι.

— Μὴ σᾶς νοιάζῃ· θέλω μόνο νὰ πῆτε αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅλοι οἱ φυλακισμένοι, μόλις ἐφάνη ὁ Βεκὶρ τοῦ εἶπον: «Γιατί, ἀγᾶ, νὰ μᾶς φέρῃς ἐδῶ μέσα ἕναν ἐτοιμοθάνατον; αὐτὸς ξεψύχισε πειά· τὸ πτῶμά του τώρα μὲ τὴν βρῶμα, θὰ μᾶς πεθάνῃ ὅλους».

— Πάρτε τον, μονάχοι σας καὶ θάψατέ τον· σᾶς ἀγοίγω τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ἡ γυναῖκα τοῦ Βεκὶρ—Ἀγᾶ, ἡ ὡραία Χαϊκούνα, ποῦ ἡ ἐμμορφιά της δὲν κατόρθωσε νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Ραδοβίτσαν, στερηθεῖσα τοῦ θεάματος νὰ δῇ βασανιζόμενον μπροστά της, τὸν Σέρβον Χαϊντούκ, ὅταν εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ Ραδοβίτσα, εἶπεν:

— Ὁ Ραδοβίτσας, ἀγᾶ μου, δὲν εἶνε πεθαμένος. Ὑποκρίνεται τὸν πεθαμένον. Στάσου νὰ τοῦ ἄναψω μιὰ φωτιά, ἐπάνω στὰ στήθεια του, νὰ δῇς πῶς θὰ τιναχθῇ ἀμέσως!

Ἡ φωτιὰ ἄναψε· μὰ τὸ γενναῖο παλληκάρι ἔμεινεν ἀκίνητο.

Ἡ Χαϊκούνα διέταξεν ἀμέσως νὰ φέρουν ἕνα φεῖδι, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν εἰς τὰς μασχάλας τοῦ Ραδοβίτσα· ἀλλὰ καὶ πάλιν, τὸ φεῖδι δὲν κατούθωσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ κουνηθῇ.

Κατόπιν διέταξε νὰ τοῦ βάλουν βελόνες στὰ νύχια του. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Μὰ ὁ κακοῦργος δὲν εἶνε νεκρός! ἐφώναξε μὲ λύσσαν ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀγᾶ! Θὰ χορέψω μὲ τὰ κορίτσια τριγύρω του!

Ἐκάλεσεν ἀμέσως τὰ ὀμμορφότερα κορίτσια τοῦ τόπου καὶ ἔστησεν ἕνα χορόν, γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ γενναίου Σέρβου. Μέσα σ' ὅλες τῆς ὀμμορφες, ἡ Χαϊκούνα ἦτο ὀμμορφότερη, μὲ τὸν χορόν της καὶ τὸ τραγούδι της ἐσαγήνευεν! ἐπηδοῦσε χαριτωμένα ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ δῆθεν νεκροῦ, καὶ σκύβουσα ἐγελοῦσε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ραδοβίτσα, μὲ δαιμόνιο γέλοιο προκλητικό. Τὰ χρυσαφικὰ γύρω στὸν κάταστρο πλούσιο λαιμό της κουδουνίζουν, καὶ ὅπως ἠθοῦσε, ἐφαίνοντο τὰ τοργευτά της πόδια καὶ τὰ ἄκρα δλων τῶν μεταξωτῶν της ἐσουρούχων. Μποροῦσε πραγματικῶς νὰ ξετρελλάγῃ καὶ ἕναν ἅγιον, ἢ κακοῦργα Τούρκισσα!

Ὁ Ραδοβίτσας μιὰ στιγμὴ δὲν μπόρεσε πειά. Τὴν κύτταξε μὲ τὸ μισόκλειστο δεξί του μάτι· ὕστερα μὲ τὰριστερό, καὶ τέλος τῆς χαμογέλασε, ὅπως ἤξερεν ἐκεῖνος.

— Μὰ ἀκόμα θὰ χορεύῃς; τὴν ἠρώτησεν ὁ Βεκὶρ Ἀγᾶς· δὲν ἐπίστευες πῶς εἶνε πεθαμένος;

— Ναι, τώρα τὸ πίστευσα, εἶπεν ἐκείνη μὲ πικρίαν.

— Πάρτε ἀπ' ἐδῶ, σεῖς οἱ ἄλλοι, διέταξεν ὁ Ἀγᾶς, τοὺς φυλακισμένους καὶ πηγαίνετε νὰ τὸν θάψετε.

— Ὄχι, ὄχι· ἐφώναξε τότε ἡ γυναῖκα του τρομάζουσα· ὄχι, νὰ μὴ τὸν θάψουνε, καλλίτερα νὰ τὸν ρίψουμε στὴ θάλασσα!

Καὶ ὁ ἀγᾶς, ἀφοῦ ἔφερον τὸν Ραδοβίτσαν στὴν ἀκροθαλασσιά, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ ποδάρι καὶ τὸν πέταξε ἀπ' τοὺς βράχους κάτω στὴ θάλασσα. Ὁ Ραδοβίτσας ἐγκρίτζε κολύμπι γερὸ καὶ ἔκαμε μακροβούτι· ἐνῷ ὁ Μπεκὶρ βλέπον πῶς τὸ πτῶμα ἐβούλιαξε στὸ κῦμα ἔφυγεν ἥσυχος, μαζὶ μὲ τὴν Χαϊκούνα, ἡ ὁποία ὅμως ἐγνώριζε πῶς ὁ Ραδοβίτσας ἤξερε κολύμπι.

*

Ὅταν ὁ ἀνδρεῖος Σέρβος κατώρθωσε κολυμβῶν νὰ ἐξέλθῃ εἰς κάτι βράχους, ἔβγαλε πρῶτα τῆς βελόνες ἀπ' τὰ νύχια, ποῦ τοῦ εἶχαν βάλει, καὶ κατόπιν ἤρχισε περιπατῶν, μὲ διεύθυνσιν τὴν οἰκίαν τοῦ Μπεκὶρ Ἀγᾶ. Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ἦτο νύχτα, καὶ μέσα στὸ σκοτάδι κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ ἀφανὴς εἰς τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας τοῦ Μπεκίρ. Ἀπ' ἐκεῖ εἶδε τὸν Ἀγᾶν νὰ συντρώγῃ μὲ τὴν Χαϊκούναν καὶ νὰ τῆς λέγῃ:

— Ὅσῳ ἀξοῦσε, Χαϊκούνα, ὁ διάβολος αὐτὸς ὁ Ραδοβίτσας, οὔτε μέρα οὔτε νύχτα δὲν ἔμεναε ἥσυχος. Τώρα πειὰ αἰσθάνομαι πῶς ζωογονοῦμαι. Ἀ! αὔριο, χωρὶς ἄλλο, θὰ διατάξω νὰ κρεμάσουν ὅλους τοὺς ἄλλους Σέρβους φυλακισμένους.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων ἐκείνων, ὁ Ραδοβίτσας ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἁρπάζων τὸ ξίφος τοῦ Μπεκὶρ—Ἀγᾶ, ποῦ τὸ εἶχεν ἀφίσει σ' ἕνα διβάνι ἐπάνω, κυπᾷ τὸν Ἀγᾶν κατακέφαλα. Πρὶν ξεψυχήσῃ ὅμως, τοῦ χώνει εἰς τὰ νύχια τῆς βελόνες ποῦ εἶχε ψυλαγμένες. Κατόπιν ἁρπάζει τὴν περίτρομον Χαϊκούναν.

— Ἔλα, τῆς λέγει, ὡραῖα Χαϊκούνα, δὲν θὰ σὲ πειράξω ἂν μοῦ δώσῃς ἀμέσως τὰ κλειδιὰ τῆς φυλακῆς τῶν Σέρβων μου.

Ὅταν ἀπηλευθερώθησαν οἱ Σέρβοι, τῆς εἶπε πάλιν:

— Χαϊκούνα, ἂν λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς, δόσε μου τώρα, τὰ κλειδιὰ τῆς κάσσας τοῦ Ἀγᾶ, νὰ πάρω χρήματα, γιὰ νὰ τὰ μοιράσω στ' ὀδέρφια μου, ποῦ πέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖνα!

Ὅταν δ' ἐξετελέσθη καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ Ραδοβίτσα, ἐκείνη τὸν ἠκολούθησε, σὰν σκλάβα του πιά. Ὁ Ραδοβίτσας τὴν ὡδήγησε εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν ἐνέκλεισεν εἰς μίαν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, βαπτίσας αὐτὴν μὲ τὸ ὄνομα «Ἀγγελική». Ὅταν δ' ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας, τελεία χριστιανὴ πλέον, τὴν ἐνυμφεύθη ἐπισήμως, κατοστήσας αὐτὴν νόμιμον πλέον σύζυγόν του. *Ἀντ. Ἀθηναῖος*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΕΔΙΣΣΟΝ

(Πῶς ἔμαθε τηλεγραφικὴν ὁ μέγας Ἐφευρέτης)

— Θωμᾶ, ἐφώναξε θυμωμένος ὁ διδάσκαλος. σἰωνίως βλᾶξ θὰ μείνῃς!

Ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀπαισίας αὐτῆς προσβολῆς ἀπεμακρύνθη ταπεινωμένος καὶ ἔκλαυσε. Σχεδὸν μὲ δάκρυα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σεῖτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος. Ἡ μητέρα του ἔδωκε προσοχὴν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν εἰς τὸ ἀγοράκι της—ὀκτὼ ἐτῶν παιδάκι,—εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ ἔτρεξε νὰ πληροφορηθῇ τὰ διατρέξαντα. Εὐθύς, ὡς τὰ ἔμαθεν, ἔτρεξεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μόλις συγκρατουμένη ἀπὸ τὴν ὀργὴν εἶπεν εἰς τὸν διδάσκαλον: «—Κύριε τὸ παιδί μου εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον βλᾶξ ἀπὸ σᾶς! Τοῦ λοιποῦ θὰ ἀναλάβω μόνη μου νὰ τὸ ἐκπαιδεύσω, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν μαθημάτων σου!

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κωμοπόλεως Πόρτ-Ὑρὸν τῆς πολιτείας Μαγγιφράν, ὅπου ὁ Θωμᾶς Ἄλσα Ἔδισσον παρέμενε μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

*

Ἐνωρίτατα ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἀπομακουνθεὶς τοῦ σχολείου μικρὸς ἠθέλησε νὰ μετέλθῃ βιοπριστικὸν ἐπάγγελμα. Καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἡλικίαν 11 1)2 ἐτῶν, ὡς ἐφημεριδοπόλης καὶ πλανόδιος κατυοπώλης εἰς τὰς ἀμαξοστοιχίας τὰς ἐκτελούσας τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Δερουὰ καὶ Πόρτ-Ὑρόν.

Ὁ πόλεμος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπέτεινε τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ηὔξησε τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐφημερίδων, οὕτως ὥστε ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ὁ Θωμᾶς κατώρθωσε νὰ ἀποφέρῃ κέρδη εἰς τοὺς γονεῖς του 2000 δολλαρίων.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἁμαξοστοιχίαν ὅπου ἐταξείδευεν ὡς ἐφημεριδοπόλης, ὁ μικρὸς Ἔδισσον εἶχεν ἐγκατασταθῆσει εἰς μίαν γωνίαν βαγονίου ἐμπορευμάτων χειροκίνητον πιεστήριον, ὅπου συνέτασσε καὶ ἐτύπωνε εἰς 500 ἀντίτυπα ἐφημερίδα μεγέθους ρινομάκτρου, διὰ τῆς ὁποίας ἀντὶ 15 λεπτῶν παρεῖχεν εἰς τοὺς ταξειδιώτας ὅλας τὰς εἰδήσεις τὰς συλλεγομένας εἰς διαφόρους σταθμούς, ἤτοι γεννήσεις, γάμους θανάτους, μικρὰ συμβάντα κλπ., χωρὶς ἐγνοεῖται νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. Ἐν μόνον φύλλον αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος ὑπάρχει τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Ἔδισσον φυλάττει ὡς κειμήλιον. Παρὰ τὸ πιεστήριόν του ὁ Θωμᾶς εἶχεν ἐγκαταστήσει καὶ μικρὸν χημικὸν ἐργαστήριον, ὅπου ἀνεμίγνυεν ἀεγκαίως καὶ συνέθετεν ὑγρὰ καὶ στερεὰ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐξεράγη ἐν αὐτῷ πυρκαϊά. Τότε ὅμως ὁ μηχανοδηγὸς ὀργίσθη, ἤρπασεν ἀπὸ τὸν γιακὰ τὸν καταχθόνιον αὐτὸν ἀνθρωπάκον καὶ τὸν ἐπέταξε ἔξω μὲ τὰ μηχανήματα, τὰς συσκευάς του κλπ.

Ἐν ᾧ ὅμως τὸ τραῖνο αὐτὸ ἔφευγε καὶ ὁ Ἔδισσον ἔβλεπε ψυχραίμως νὰ καταρρέουν τὰ ὑγιεῖά του, τὸν ἀπέσπασεν τῶν σκεψεών του ὁ συριγμὸς ἄλλης ἁμαξοστοιχίας. Ἕνα παιδάκι ἀμέριμνο καὶ ἀγίδεο τὸ κινδύνου, ποῦ διέτρεχεν, ἔμενεν ἐπὶ τῶν γραμμῶν ἀπειλούμενον ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν νὰ διαμελισθῇ. Ὁ Ἔδισσον ὥρμησε νὰ τὸ σώσῃ καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἤρπασε τὸ παιδάκι καὶ τὸ ἔφερε μακρὰν τῶν γραμμῶν κατορθώσας νὰ τὸ σώσῃ ἐπ βεβαίου θανάτου. Ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ, ὁ τηλεγραφητὴς τοῦ σταθμοῦ τοῦ μέρους ἐκείνου, ἠρώτησε τὸν Ἔδισσον κατὰ τίνα τρόπον θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ὁ Ἔδισσον θαρραλέος ἀπήντησε: «—Ἀπλούστατα, ἀφοῦ γνωρίζετε τὴν τηλεγραφικήν, νὰ μοῦ δώσητε μερικὰ μαθήματα».

Εἰς τὸ διάστημα δύο μηνῶν ὁ Ἔδισσον κατώρθωσε νὰ μάθῃ ὅσα σχεδὸν καὶ ὁ διδάσκαλός του. Οὕτω μίαν ὡραίαν πρωΐαν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ τηλεγραφικὸν γραφεῖον Μπέφιδος ζητῶν ἐργασίαν, νὰ προσληφθῇ ὡς τηλεγραφητής. Ὁ προϊστάμενος ἀπουσίαζε καὶ οἱ ὑπάλληλοι εὐρωνεύοντο τὸν θεσιθήραν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμενε τὸν ἐποποιέτησαν χάριν ἀστεϊσμοῦ εἰς ἕνα χειροστήριον τῆς γραμμῆς τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, τὸ ὁποῖον ἐφημίζετο ὡς τὸ δυσκολότερον καὶ ταχύτερον.

— Μόλις ὁ Ἔδισσον εἶχε καθίσει, ἠκούσθη· σαν καλοῦντες εἰς τὴν γραμμήν του. Μὲ ἀταραξίαν ἀπήντησε καὶ ἤρχισε μακρὰ μετάβασις σταγικὸ γογγή. Ὁ Ἔδισσον ἤρχισε ταυτοχρόνως νὰ γράφῃ μὲ ἀπάθειαν. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μεταβίβασις ἐξηκολούθει μὲ μεγάλην ταχύτητα. Τὸ χειροστήριον ἐδονεῖτο κυριολεκτικῶς. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ὑπάλληλοι εἶχον ἀφήσει τὴν ἐργασίαν των καὶ συνεκεντρώθησαν γύρωθεν τοῦ Ἔδισσον διὰ νὰ ἴδουν πῶς θὰ ἀντεπεξήρχετο. Καὶ μὲ ἔκπληξίν των ἐβεβαιώθησαν ὅτι ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν παρηκολούθει λέξιν πρὸς λέξιν τὴν συνεγνόησιν, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιγράφει μὲ ἐπιμέλειαν, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀντιγράφου ἐντύπου. Καὶ ὅταν ὁ ἐπιστέλλων ἐκουράσθη καὶ ἐπεβράδυνεν, ὁ Ἔδισσον τοῦ ἀπηύθυνε τὴν φράσιν «Ἐμπρός, ἐμπρός, γρήγορα.» Τοιουτοτρόπως ὁ Ἔδισσον ἐξησφάλισε θέσιν τηλεγραφητοῦ. Ἀλλ' ἀπασχολῶν τὸ πνεῦμα του διαρκῶς μὲ μελέτας καὶ πειράματα ἀγρυπνῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, κατελαμβάνετο ἀπὸ ὑπερκόπωσιν καὶ συχνὰ ἔπιπτεν εἰς λήθαργον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας του. Ὁ προϊστάμενος ἀντιληφθεὶς τὸ τοιοῦτον τὸν ἠπείλησε δι' ἀπολύσεως, ἂν μὴ τὸν ἀποδείκνυεν, ὅτι παρέμενεν ἄγρυπνος τηλεγραφῶν αὐτῷ ἀνὰ πᾶσαν ἡμίσειαν ὥραν τὸ γράμμα Α. Ὁ Ἔδισσον ἀπὸ τῆς ἑπομένης συνεδύασε μηχανὴν ὡρολογίου μὲ τηλεγραφικὸν πομπόν, εἰς τρόπον, ὥστε αὐτομάτως νὰ τηλεγραφῇ ἀνὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ γράμμα Α εἰς τὸν προϊστάμενόν του· Οὕτως ἐξησφάλισε καὶ τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀτιμωρησίαν!!!

*

— Μετὰ παρέλευσιν χρόνου μετέβη εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἐμπροσθεν τῶν γοσφείων Ἑταιρίας, ποὺ εἶχεν τὸ προνόμιον μηχανημάτων ἀναγραφόντων αὐτομάτως τὰς πράξεις τοῦ Χρηματιστηρίου, τὸ πλῆθος συνωθεῖτο διαμαρτυρόμενον. Ὅλα αὐτὰ τὰ μηχανήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶχον σταματήσει, χωρὶς νὰ δίνανται, οἱ ἐν τῇ Ἑτσιρίᾳ νὰ ἐξηγήσουν καὶ τὸν λόγον. Ὁ Ἔδισσον εἰσῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα καὶ προσερέρθη νὰ διορθώσῃ τὴν βλάβην, ὅπερ καὶ κατόρθωσεν ἐντὸς λεπτῶν τινων. Ἐνθουσιῶν ὁ Διευθυντὴς τὸν προσέλαβεν ἀμέσως ὑπάλληλον μὲ 1500 φράγκα τὸν μῆνα!

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἔδισσον τοῦ παρουσίασε μηχάνημα τοῦ εἴδους αὐτοῦ σπουδαίως τελειοποιημένον.

— Ἀγοράζω τὴν ἐφεύρεσίν σου. Πόσα θέλεις; ἐρωτᾷ ὁ διευθυντής.

— Ὁ Ἔδισσον ἀσκέπτετο νὰ ἀπαντήσῃ 25000 φράγκα, ὅτε ὁ διευθυντὴς ἠρώτησε πάλιν. Εἶναι ἀρκεταὶ διακόσιαι χιλιάδες φράγκων.

— Ἔμεινεν ἔκπληκτος ὁ ἐφευρέτης. Καὶ ὁ Διευθυντὴς ἐρμηνεύων τὴν ἔκπληξίν του ὡς ἄρνησιν ἀπήντα: Αὐτοῦμαι ὅτι μόνον τόσα πρὸς τὸ παρὸν δύναμαι νὰ διαθέσω!

— Ἐγνοεῖται ὅτι ὁ Ἔδισσον ἐδέχθη ἀμέσως τὴν συμφωνίαν. Ἀπὸ τῆς λήψεως δὲ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἤρχισεν ἡ καταπληκτική του πρόοδος πλέον ἀνὰ τὰς μεγάλας ἐφευρέσεις ποῦ κατέπληξαν τὸν κόσμον.

Αἴγιον *Σαράντης Π. Παναγιωτόπουλος*

Συνέχεια Καταχωρίσεων ἐκ τῆς 8ης σελ.

«Ἀπελπισμένο θερμοστάκι». Κάπου ἀλλοῦ θὰ ἐστείλατε «Ἑλλάδες» κι' ὄχι σ' ἐμένα!! Ἡ σιωπή μου πρὸς ἀπάντησίν σου. Τολμηρὰ Ναυτοποῦλα.

><

«Σοκολατοδωρητήν».—Ἐνθυμοῦμαι. Ἀδύνατον λησμονήσω. Σ' ἀγαπῶ! Πληρώνετε λέξεις «Ἑλλάδα»; Ἀπαντήσατε p. r. ὀνομά μου Ἄρτα ἡ «Ἑλλάδος» «Ἀλεξάνδρεια».

><

Ἀνταλλάσσω c. p. ἢ ἐπιστολὰς μετὰ δίδων 14—17 ἐτῶν, Μολάων, Σπάρτης, Τριπόλεως, Κορίνθου καὶ Ἄργους. «Βόλος τοῦ Ἔρωτος» Μολάους.

><

Παράρτημαααα

Προσοχή! Προσοχή! Ὁ Νάτ Πίγκερτων εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Μολάους καὶ ἀνταλλάσσει c. p. μὲ νέους καὶ νέας εἰς ἀγάμνησιν τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς καὶ προκαλεῖ ἀποκαλύψεις.—Μολάους. Νάτ Πίγκερτων

><

Ἐπίστρατον Μεληγαλᾶ, Δημ. Παυλόπουλον. — Ποία ἡ διεύθυνσίν σας. Ἀπαντήσατε μέσον «Ἑλλάδος». «Ἀγγὴ Μοσχούλα»

><

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου Βουλγαρ. Ἑλλὰς ἤλλαξε προσοχή!!! Γράφετε πλέον Σύλλογον Βουλγαρ. Ἑλλάδα p. r. Πάτρας.

><

«Τολμηρὰν Ναυτοπούλαν».—Μὴ παρεξηγεῖται τὸ Ἀπελπισμένο Θερμοστάκι γιατί φαίνεται τὸ κάρβογγο θὰ εἶνε πολὺ δυνατὸν καὶ τὸν ἔχει χτυπήσει στὸ κεφάλι.

«Ἀπελπισμένη Νεότης»

><

Στὴν γιορτὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μοι Πίπη, Αἰτωλικόν.—Ἰα καὶ τριαντάφυλλα γιούλια καὶ μενεξέδες, γαρύφαλα καὶ γιασεμιὰ ἀπὸ χρυσοῦς μπαξέδες. Εὐόνοεα μονάχος μου γιὰ τὴν καλὴν ψυχήν σου καὶ γιὰ νὰ φάγω Πίπη μου τὴν σήμερον γιορτή σου. Νὰ ράνω καὶ νὰ σ' εὐχηθῶ, Πίπη μου!...πολλὰ χρόνια! καὶ νὰ μοῦ ζήσῃς!...πόσο;... Νά! Σὰν τὰ βουνὰ στὰ χιόνια! Ὁ Κουμπάρος σου

«Πονεμένος «Διαβάτης»

><

Καθυστὸ γνωστὴν τὴν διεύθυνσίν μου, διὰ πάντα ἐνδιαφέρομεν. Ἑλευθέριος Τσιμπούκης 421 East. ohio. St. Pettsdonrgh. fa. America.

><

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα ἐν Pettsdonrgh ἀγαπητόν μου φίλον Ἐλευθ. Τσιμποούκην εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.—Κάρυστος Ν. ἀ. φ.

><

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ πάσας καὶ πάντας παντοῦθεν καὶ δὴ ἐκ Δράμας. Δ)σις Γλυκοκελαδοῦσα Ἀηδὼν Τρίκκαλα—Θεσσαλίας.

><

Φετ. Σ.—Φεύγεις; Ἡ ὥρα σου καλὴ καὶ καλὴν ἐπάνοδον. Ἀγαμένω ἐντυπώσεις γλυκείας συναντήσεως μετὰ ἐξαδέλφης μου.

Rose Pinthambs

><

Βαλτουδάκι Μ...—Τί δύσκολος ἀπάντησις ἀλλὰ καὶ τί ἀφελὴς ἐρώτησις! Ναί ἢ ὄχι;

Ὀνειρον Ἀγοίξεως

><

Δεσποιγίδες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σύρου καὶ Ἀλεξανδρείας ἀνταλλάξατε κάρτ-ποστὰλ τοῦ γούστου σας μὲ τὸν «Ἀρχιμήδην» p. r. Ἀθήνας.

><

Τρέξατε! Μέγας διαγωνισμὸς ἐρωτήσεων! Μὴ ἀμελήσητε. Ζητήσατε λεπτομερείας. Στερλίνα p. r. Βόλος.

><

Ἱδρύεται Σύλλογος ἐν Αἰγίῳ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἡ «Ἕνωσις τῶν Ὑπαλλήλων» σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε πάντοτε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια. Ὁ Σύλλογος προκηρύσσει μηνιαίους διαγωνισμούς. Ἀος Μικρὸς Διαγωνισμός: Ζ-τ-γ-σ-ς τ-γ -π-λλ-λ-γ. Ποῖος εἶναι ὁ μεγαλήτερος τοῦ κόσμου. Ποῖος φέρει σημεῖον εἰς κεφαλήν. Πᾶσα λύσις πρέπει νὰ συνοδεύεται ὑπὸ ἀσφραγίστου 10λέπτου. Λύσεις δεκαπαὶ μέχρις 20 Ἰανουαρίου. Λύτης καὶ ὁ λύων ἔν. Βραβεῖα: 1) Ὡρολόγιον, 2) κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον, 3) κονδυλοφόρον ἐπίχρυσον, 4 5) 4δραχμον λαχεῖον Στόλου, 6-8) 2δραχμον λαχεῖον, 9-10) 3μηνον συνδρομὴν Συλλόγου. Ζητοῦνται δραστήριοι ἢ καὶ δραστήριαι ἀντιπρόσωποι νέοι καὶ νεάνιδες. Ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ Συλλόγου λαχεῖα 25λεπτα. Κέρδη πραγματικὰ καὶ καλά, δραχ. 25. Μέλος τοῦ Συλλόγου ὑπολογίζεται πᾶς ὁ προκαταβάλων τὴν ὁρισθεῖσαν συνδρομήν, ἤτοι ἐτησίαν δραχ. 1,50 ἑξάμηνον 1,00 καὶ 3μηνον 0,50. Τρέξατε ὅλοι νὰ ἐγγραφῆτε μέλη τοῦ Συλλόγου. Ὑποστηρίξατε πάντες τὸν ἀληθῆ καὶ πραγματικὸν τοῦτον Σύλλογον. Ἀποστείλατε λύσεις εἰς διεύθυνσιν: Παναγιώτην Μουτζουρονίλιαν Αἴγιον.

><

Γερροντοπαλλήκαρο.—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχάς. Σᾶς παρακαλῶ δεχθῆτε τὰ ταταρίσματα. Μὲ τῆς ὑγείας σας.

Γερροντοκόριτσο ἐκ Βόλου

><

Ἀνταλλάσσω c. p. παντοχόθεν. «Μαγεμμένη Ἀκρογιαλιὰ» p. r. Βόλου.

><

Ἀνταλλάσσω καλλονὰς Ἑλληνιστί, Γαλλιστὶ μετὰ μαθητριῶν, ἐξαιρετικῶς δὲ μετὰ μαθητριῶν Προτύπου. Πειρακτήριον p. r. Θεσσαλονίκη.

><

Ἀνταλλάσσω καλλονὰς μὲ ἀπασάπαγτας. Τσαχπινοποῦλα p. r. Θεσσαλονίκη.

><

Πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸ Σαλογάκι τῆς «Ἑλλάδος» ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ μὲ ἀπασάπαγτας. Ἀπάντησις ταχίστη. «Μαγεμένος Ἄγγελος p. r. Πάτραι.

><

Τὸν εἰς Κέρκυραν χθὲς ἑορτάσαντα ἀγαπητόν μου φίλον καὶ συμμαθητὴν κ. Σπύρον Παπασπύρον ἐγκαρδίως συγχαίρω.

Πάτραι Μίμης Σκούρης

><

Εὐχαριστῶν τοὺς ἀνταλλάκτας καὶ ἀνταλλακτρίας μου, δηλῶ αὐτοῖς ὅτι διακόπτω τὴν ἀνταλλαγήν.

Ἀγρίνιον «Ἀγαπημένο Ἀγγελουδάκι»

><

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα ἀγαπητὸν φίλον Σπυρίδωνα Πετροῦτσον, εὐχομαι ἔτη πολλά.

Ἀμαρούσιον Ἀναστ. Καμαρούλιας

><

Πανελλήνιος Σύνδεσμος «Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» Χαλκίδος. — Α'. Κλήρωσις Λαχείων. Ἐκέρδισαν κατὰ σειρὰν οἱ ἀριθμοὶ 232 δραχ. εἴκοσι, 253 δραχ. δέκα, 28 πέντε, 296 τέσσαρας, 181 τετράδραχμον λαχεῖον, 67 δίδραχμον, 112, 128, 72 καὶ 164 μονόδραχμον λαχεῖον. Οἱ κερδίσαντες ἂς ἀποστείλωσι λαχεῖον καὶ διεύθυνσιν ὅπως λάβωσι βραβεῖα. — Α' Μέγας Διαγωνισμός. Λύσεις μὲ εἰκοσάλεπτον μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ἐρώτησις: Τί ἐστὶ φιλία; Μέλη δωρεάν. Βραβεῖα πραγματικά. Παντελὴν Τσιλιγκιρίδην p. r. Χαλκίδα.

><

Σύλλογον Βουλγαρ. Ἑλλάς, Πάτρας. Διεύθυνσις ἤλλαξε. Προσοχή!!! Γράφετε πλέον Σύλλογον Βουλγαροκτόνον Ἑλλάδα p. r. Πάτρας.

><

Σύλλογος «ΚΑΣΣΙΑΝΗ», ἐν Λαρίσῃ. Λαχειοφόρος Διαγωνισμός. Γρῦφος: Φῶ, Φρα, Φρα, Φρα, Φρα, γκον. Ὅρος: Ὁ ἀποστέλλων ὀρθὴν λύσιν μετὰ 10λέπτου λαμβάνει ἐν λαχεῖον συλλόγου. Ἀγοράσατε λαχεῖα 30λεπτα. Κλήρωσις 31 Δεκεμβρίου. Κερδίζουσιν 40 ἀριθμοί. Νέοι ἀντιπρόσωποι: Θεοδώρα Βκασσοπούλου Κέρκυρα, Λεων. Κοσμόπουλος Κυπαρισσία, Σωτήριος Φιλόπουλος Ἀθῆναι, Τζῶν Πρωτόκάρης ἀντιτορπιλλικοῦ «Ναυαρατοῦσα», Π. Γύρης Ἀθῆναι. Ὁ Σύλλογος ἐφαρδίζει καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον Ἀριστόδημον Τυλλιανάκην διὰ τὸν κόπους εἰς οὓς ὑποβάλεται χάριν τοῦ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὁ συγκριτικὸς καὶ παραστατικώτατος οὗτος πίναξ δεικνύει τὴν ὑπεροχὴν τῆς ταχύτητος μετὰ τῆς ὁποίας ἐκαλύφθη τὸ πολεμικὸν δάνειον τῆς Γαλλίας, καλυφθὲν εἰς 17 ἑβδομάδας μόνον, ἀπέναντι τῶν 28 ἑβδομάδων αἱ ὁποῖαι ἐχρειάσθησαν ὅπως καλυφθῇ τὸ Γερμανικὸν πολεμικὸν δάνειον. Ἕκαστον τῶν δανείων σύγκειται ἐξ ἑνὸς δισεκατομμυρίου. Ὁ πίναξ δεικνύει συγχρόνως ὅτι τὸ δισεκατομμύριον εἰς χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα σχηματίζει στήλην φθάνουσαν εἰς ὕψος τριπλάσιον τοῦ ἐν Παρισίοις Πύργου τοῦ Ἀϊφέλ, εἰς εἰκοσάφραγκα δὲ χρυσᾶ νομίσματα ἀποτελεῖ στήλην 33 χιλιάδων μέτρων ὕψους, δηλαδὴ ὀκταπλασίαν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, ἔχοντος ὕψος 4,800 μέτρων.